

Christus zal zitten op Davids troon...

Het eeuwigdurende Koningshuis van David!

Is de Britse troon de "Troon van David", zoals sommigen beweren?

Waarom noemt de HEERE God juist die troon de "Troon van God"?

Hoe kwam hij van Jeruzalem terecht in het Engelse Londen?

door Raymond F. McNair

(vertaling Wil Leeuwenhage)

Bestaat er bijbels en historisch bewijsmateriaal dat onomstotelijk aantoonbaar is dat de Troon van David in de zesde eeuw voor Christus overgebracht werd van het land Israël naar de Britse eilanden?

En zo ja, hoe is dat dan gebeurd?

Het is fascinerend om het spoor van de Britse Troon in de historie na te speuren – van Engeland naar Schotland, vervolgens naar Ierland en dan nog verder terug in de oudheid, naar het Koninkrijk van Juda!

Het is echter onmogelijk om de werkelijk Goddelijke oorsprong van de Britse Troon te begrijpen, zonder eerst bepaalde bijbelse profetieën te verstaan. Meer dan 3500 jaar geleden hebben die profetieën al zeer secuur voorzeggd: in de eerste plaats de opkomst; en vervolgens de oneindigheid van de Dynastie van David.

Een spannende zeer oude profetie

In ongeveer 1661 vóór Christus reisde de familie van Israël (ofwel Jakob) naar Egypte, waar zij omstreeks 215 jaar zou verblijven. (Zie: *Genesis 15:13-15; Exodus 12:1-42; Galaten 3:17*) Vlak voor zijn dood, in ± 1634 vóór Christus, sprak de hoogbejaarde patriarch Jakob, door God geïnspireerd, zijn zegen uit over zijn twaalf zonen. Tot zijn zoon Juda zei hij: "*Juda is een leeuwenwelp (...) en als een oude leeuw; wie zal hem doen opstaan? De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever (de scepter of koningsstaf) van tussen zijn voeten, totdat Silo komt*". (*Genesis 49:9-10*) Door dit raadselachtige getuigenis rijzen er twee belangrijke vragen:

1) Wat is een "scepter"?

Een "scepter is een staf of stok die gedragen wordt door een machthebber als teken van zijn autoriteit". (*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11e ed.*)

2) Wie of wat is Silo?

In Unger's Bible Dictionary staat: "Silo, blijkbaar de naam van een persoon. Een titel van de Messias (*Genesis 49:10*) (...) Heel de Joodse Synagoge en heel de Christelijke Kerk zijn het er over eens dat de patriarch hier de komst van de Messias proclameert". (*3de ed. art. Shiloh*) *The Interpreter's Dictionary of the Bible* zegt: "Traditioneel wordt Silo opgevat als een titel van de Messias (...) De meeste uitleggers zijn het erover eens dat in dit vers naar een Joods Leidsman verwezen wordt (...) Sinds de zestiende eeuw hebben Christelijke uitleggers Silo in de meeste gevallen geïdentificeerd met de Messias". (*ed. 1962, deel 4*)

In *The Imperial Bible Dictionary* tenslotte, vinden we: "De ware vervulling van deze profetie begon ten tijde van koning David en men zou naar de "koningsstaf en de wetgever" moeten zoeken in de lijn van zijn afstammelingen, aan wie de belofte werd gedaan over een "eeuwigdurend koninkrijk". De

oudste en meest eenvoudige verklaring is, dat de heerschappij over Israël toebehoort aan Juda en dat dit voorrecht pas zijn volle inhoud zal ontvangen als de beloofde Verlosser zal verschijnen...". (Deel II, 1966 ed.)

Wat wordt er in Genesis 49:10 nu eigenlijk gezegd?

- 1) Een scepter (een koningsstaf) zou in later dagen gelegd worden in de handen van de afstammelingen van Juda.
- 2) Wanneer die scepter eenmaal in handen van de afstammelingen van Juda zou zijn, zou hij daar permanent blijven tot de komst van Silo (d.i. de Messias), Die zou heersen over alle volkeren, zittend op de "Troon van David". (*Jesaja 9:6-7; Lukas 1:32; Zacharia 14:9*)

Wanneer zou die scepter dan in de handen van Juda gegeven worden?

De Israëlieten werden in ongeveer 1446 voor Christus uit Egypte geleid en 40 jaar later bracht Jozua hen het "Beloofde Land" in. Vanaf toen, tot ongeveer 1050 vóór Christus, was Israël een theocratie. God Zelf regeerde over hen, maar het volk wilde Hem niet meer als Koning en wees Hem af. (*1 Samuël 8:7*)

Toen de Israëlieten om een menselijke koning riepen, herinnerde de profeet Samuël hen eraan dat "*de HEERE uw God koning over u was*". (*1 Samuël 12:12*) Saul was de eerste die tot koning over Israël werd gezalfd, maar al gauw kwam hij in opstand tegen de HEERE God en daarom werd hij door de HEERE verworpen. (*Samuël 15:22-23; 26*) "*En daarna omtrent vierhonderd en vijftig jaren, gaf Hij hun rechters, (...) en God gaf hun Saul, den zoon van Kis, een man uit den stam van Benjamin, veertig jaren. En dezen afgezet hebbende, verwekte Hij hun David (uit de stam Juda) tot koning; (...) en zeide: Ik heb gevonden David (...); een man naar Mijn hart, die al Mijn wil zal doen.*" (*Handelingen 13:20-22*) David was gedurende 40 jaren en zes maanden een wijs regeerder over Israël (*2 Samuël 5:4-5*), van ongeveer 1010 tot 970 vóór Christus.

Wanneer zal Christus Davids Troon in bezit nemen?

Jezus Christus is de "Zoon van David". (*Markus 10:47-48; Romeinen 1:3; 2 Timotheüs 3:8*) Lukas vertelt ons over de eigenlijke erflijn van Christus via zijn moeder **Maria** – helemaal terug tot aan Juda, via Davids zoon **Nathan** (*Lukas 3:31-33*), terwijl in Mattheüs ons de afstamming van Jezus via zijn wettige vader Jozef wordt voorgehouden. (*Mattheüs 1:1-16*)

Wanneer Christus zal terugkeren naar deze aarde, zal Hij dan plaatsnemen op precies dezelfde troon als die van Zijn voorvader David, de koning van Israël? Petrus spreekt over David, en zegt dat "*God hem met ede gezworen had, dat Hij uit de vrucht zijner lenden, (...) den Christus (Grieks: Christos; Hebreeuws: Messias) verwekken zou, om Hem op zijn troon te zetten*". (*Handelingen 2:30*)

Voordat Jezus geboren was, vertelde de engel aan Zijn moeder Maria, dat zij zou baren "*een Zoon, en gij zult Zijn naam heten JEZUS. Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de HEERE, zal Hem den troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs (dat is Israël) Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn*". (*Lukas 1:31-33*)

Zal Jezus deze troon delen met anderen? Het Woord van God belooft dat degenen die satan en deze boze wereld zullen overwinnen, zullen delen in de Troon van Christus. Jezus beloofde: "*Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon*", (*Openbaring 3:21*) die "*in de hemel is*". (*Openbaring 4; Mattheüs 6:6-9*). Gedurende de duizendjarige regeerperiode van Christus hier op aarde, zal Zijn troon – dat is dezelfde troon als "de troon van Zijn vader David" – gevestigd zijn in Jeruzalem. (*Jeremia 3:17; Jesaja 9:6-7; Ezechiël 43:7*) Na de dood van David zat "Salomo (zoon van David) op den **Troon des HEEREN**, als koning in zijns vaders Davids plaats, en hij was voorspoedig...". (*1 Kronieken 29:23*) We zien hier dus dat David en zijn opvolgers metterdaad zaten op de "**Troon van God**"!

Bovendien, toen de koningin van Scheba het vrederijk van Israël bezocht en zij de schoonheid en de

weelde daarvan gewaar werd, riep zij het uit tot koning Salomo: *“gij hebt overtroffen het gerucht, dat ik gehoord heb. Welgelukzalig zijn uw mannen, en welgelukzalig deze uw knechten, die (...) uw wijsheid horen! Geloofd zij de HEERE, uw God, Die behagen in u heeft gehad, om u op Zijn troon, den HEERE, uw God, tot koning te zetten”*. (2 Kronieken 9:6-8) Daar Salomo op de Troon van God was gezeten, regeerde hij dus met “Goddelijke soevereiniteit” of “bij de Gratie Gods”.

De oneindige Dynastie van David

Het eeuwigdurend verbond van God met koning David: de almachtige God had beloofd dat Hij de “scepter” (het koningschap) zou bevestigen aan de stam Juda en dat zijn nakomelingen deze “scepter” voortdurend zouden bezitten **tot de komst van Silo – de Messias/de Christus**. (Genesis 49:10) In omstreeks 1010 vóór Christus legde God deze beloofde scepter voor het eerst in de handen van een jonge afstammeling van Juda, met name David. (1 Samuël 2:4)

De HEERE God beloofde plechtig aan koning David dat zijn troon voor eeuwig zou bestaan: *“Ik heb een verbond gemaakt met Mijn uitverkorene; Ik heb Mijn knecht David gezworen: Ik zal uw zaad tot in eeuwigheid bevestigen, en uw troon opbouwen van geslacht tot geslacht”*. (Psalm 89:4-5) *“En Ik zal zijn zaad in eeuwigheid zetten, en zijn troon als de dagen der hemelen.”* (Psalm 89:30) *“Ik heb eens gezworen bij Mijn heiligheid: Zo Ik aan David liege! Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon. Hij zal eeuwiglijk bevestigd worden, gelijk de maan; en de Getuige in den hemel is getrouw.”* (Psalm 89:36-38; 2 Samuël 7:11-16)

Sommigen maken een vergissing en denken dat God in Psalm 89:38-51 Zijn plechtige eed aan David teniet doet. **Echter, zeer zeker niet!** Vers 39 zegt wel dat God Zijn “gezalvde” verafschuwde, maar dat ging over koning Zedekia. God verwierp en verafschuwde de kroon van Zijn knecht (Zedekia), door deze op de grond te smijten. (Psalm 89:40) Dit gebeurde dus met koning Zedekia in ongeveer 586 vóór Christus – meer dan vier eeuwen na de onherroepelijke belofte van de HEERE aan koning David.

Toen het Koninkrijk van Juda door de Babyloniërs werd verwoest, werd daarmee tegelijk de kroon van Zedekia ter aarde geworpen. De heerschappij die aan de scepter van Juda was bevestigd, verloor haar macht over die “Israëlieten”, die zich bevonden in het land Palestina – dus over de “Joden” wonend in het land van Juda. Nebukadnezar *“slachtte de zonen van Zedekia”* (...) en *“alle edelen van Juda”*, waarna *“hij de ogen van Zedekia verblindde”* en hem als gevangene naar Babylon zond (Jeremia 39:6-7), alwaar deze later gestorven is. (Jeremia 52:11)

Maar God is getrouw en Hij hield Zijn eed aan David door de kroon van Zedekia mee te geven aan één van diens dochters genaamd **Tamar Tephi** (ook genoemd **Tea Tephi**). Straks zullen we zien hoe God Zijn belofte aan koning David en zijn afstammelingen gestand deed door de dochters van Zedekia uit Palestina naar Egypte te zenden. (Jeremia 43:5-7) Enkele jaren later zouden zij op reis gaan naar de ver weg gelegen Britse eilanden, waar één van hen (Tamar Tephi) in het huwelijk zou treden met een Israëliet van koninklijken bloede, die in die dagen in Ierland woonde.

Koning Salomo erfde de Troon van David in ongeveer 970 voor Christus en in het vierde jaar van zijn regering begon hij in Jeruzalem te bouwen aan een beeldschone Tempel (“het Huis van God”). *“Het geschiedde nu, als Salomo voleind had te bouwen het huis des HEEREN (in 960 voor Christus) (...) Dat de HEERE ten anderen male aan Salomo verscheen, (...) En de HEERE zeide tot hem: Ik heb uw gebed en uw smeking gehoord, (...) zo gij voor Mijn aangezicht wandelen zult, gelijk als uw vader David gewandeld heeft, (...) om te doen naar al wat Ik u geboden heb, (...) Zo zal Ik den troon uws koninkrijks over Israël bevestigen in eeuwigheid; gelijk als Ik gesproken heb over uw vader David, zeggende: Geen man (Hebreeuws: “ish”) zal u afgesneden worden van den troon van Israël”*. (1 Koningen 9:1-5; zie ook 2 Kronieken 7:17-18) Dit Hebreeuwse woord “ish” is meestal mannelijk, maar wordt ook vaak in algemene zin gebruikt, waarbij dan ook vrouwen worden ingesloten. (Psalm 1:1; Psalm 112:1) Sprekend over het Manna dat de HEERE God de Israëlieten te eten gaf, zegt Hij: *“Een iegelijk at het brood der “Machtigen” (Hebreeuws: “ish”); Hij zond*

hun teerkost tot verzadiging". (Psalm 78:25) Dit woord "Machtigen" gaat over de mannen, zowel als over de vrouwen van Israël.

In tegenstelling tot de onvoorwaardelijke belofte aan David, gaf God Zijn belofte aan Salomo op voorwaarde dat Salomo Hem gehoorzaam zou zijn. David had "vele zonen", (1 Kronieken 28:5) dus als Salomo de HEERE God niet gehoorzaam zou zijn, kon de HEERE altijd een andere uit al die zonen kiezen om Zich zo aan Zijn belofte te houden: "dat er door alle generaties heen (zie Psalm 132:10-12) een afstammeling van David op zijn troon zou zitten". Kort voor zijn dood bracht David in zijn laatste woorden, deze aan hem gedane onherroepelijke belofte nogmaals onder de aandacht: "(...) nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is!". (2 Samuël 23:1 en 5)

Helaas, deze vele en zeer duidelijke getuigenissen in de Schrift ten spijt, weigeren sommige "bijbelgeleerden" eenvoudig om de plechtige eedzwering van de HEERE God aan David, over een eeuwig blijvende dynastie, te geloven. Klakkeloos nemen zij aan dat zijn dynastie ophield te bestaan, nadat deze ongeveer 424 jaar – van 1010 tot ± 586 voor Christus – over de Israëlieten de scepter had gezwaaid! Deze apologeten weigeren het feit te aanvaarden, dat God plechtig aan koning David beloofde, dat zijn dynastie – zijn Koninklijk Huis – voortdurend en binnen elke van de elkaar opvolgende generaties, zou blijven regeren over tenminste een gedeelte van de afstammelingen van het volk Israël. De criticasters proberen een groot gat van meer dan 582 jaar weg te verklaren, namelijk het grote gat tussen:

- 1) de vernietiging van het Koninkrijk Juda en de val van het Huis van David in Jeruzalem (in 586 vóór Christus), en
- 2) de komst van Jezus Christus (in het jaar 4 vóór Christus), **de uiteindelijke ware erfgenaam van Davids troon!** Gedurende die periode heeft er geen enkele zoon van David over de Israëlieten, die in het Beloofde Land woonden, geregeerd!

Dit flinke gat van 582 jaar, tussen de val van Zedekia in 586 vóór Christus en de eerste komst van Jezus Christus, is op geen enkele manier te verklaren. In ieder geval niet als men de plechtige belofte van de HEERE God aan David gelooft en als men weet dat "het onmogelijk is dat God liege"! (Hebreeën 6:18) Binnen alle generaties zou er één van koning Davids afstammelingen op zijn troon zitten: "van geslacht tot geslacht"! (Psalm 89:5)

Maar hoe lang is een generatie? Een generatie duurt volgens de Bijbel in ieder geval enkele decennia. (Exodus 1:6; Mattheüs 1:17; Leviticus 23:41-43) Hoe zou God dan deze plechtige belofte aan David waarmaken? De plechtige belofte dat binnen elke generatie één van zijn nakomelingen zou zitten op Davids troon, regerend over tenminste een gedeelte van zijn mede-Israëlieten!

Slechts drie "interregnums" in de dynastie van David

De geschiedenis laat zien dat er slechts **drie korte onderbrekingen** zijn in de koninklijke lijn van opvolging op de troon van David. God deed Zijn belofte aan David voor diens dood (circa 970 voor Christus) en sindsdien heeft er in elke generatie een afstammeling van hem op zijn troon gezeten! Er zijn echter **drie tijdelijke vacatures** (of interregnums) ontstaan in de koninklijke lijn van Davids opvolging. Een "interregnum (is) een periode tussen twee opeenvolgende heersende regeringshoofden, waarin een troon vacant is". (Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11de ed.) Wanneer en hoe zijn deze drie tijdelijke interregnums in de koninklijke lijn van opvolging ontstaan?

De eerste korte vacante periode in Davids lijn van opvolging ontstond toen **de boze koningin Athalia** (die zelf geen Davidisch koninklijk bloed had) zich van de troon meester maakte en zes jaar over het Koninkrijk Juda regeerde (841-835 vóór Christus). Zij was de dochter van **de goddeloze koningin Izebel en de koning van Israël, Achab**: "Izebel (was) de dochter van Eth-Baäl, den koning der Sidoniërs". (1 Koningen 16:31) Athalia trouwde met Joram, de koning van Juda, met wie zij verscheidene

zonen kreeg. Eén van hen werd later koning over Juda: Ahazia. Ahazia regeerde slechts “*één jaar*” (2 Kronieken 22:1-9) en werd toen gedood. “*Toen Athalia zag dat haar zoon dood was, zo maakte zij zich op, en bracht al het koninklijke zaad van het huis van Juda om*” (2 Kronieken 22:10-11) behalve Joas. Zes jaar lang was Athalia’s heerschappij onaantastbaar; toen zette de priester Jojada de jonge Joas op de troon. De boze Athalia hoorde het gejubel dat gepaard ging met de kroning van Joas en kwam daarop af om haar tegenstanders te confronteren, waarna zij buiten de Tempel ter dood werd gebracht. (2 Kronieken 22:10-12; 23:1-15) Dat was het einde van **dit zesjarig interregnum van “die goddeloze vrouw”!** (2 Kronieken 24:7)

De tweede korte vacante periode (interregnum) in de dynastie van David ontstond tussen de val van Jeruzalem in 586 vóór Christus en het huwelijk van Zedekia’s dochter (ongeveer een decennium later) met een **Ierse vorst**, die in die dagen regeerde over verstrooide Israëlieten, al vele jaren wonend op het ver weg gelegen eiland Ierland. Een eeuwenoude Ierse koninklijke familie – afstammelingen van Juda’s zoon Zerah – regeerde vanaf de vroegste tijden over een welvarende kolonie van families uit het “verstrooide Israël”. Sommige daarvan woonden al vele eeuwen in Ierland. (Hierover later meer.)

De derde tijdelijke vacature (onderbreking) in de dynastie van David, die bijna 11 jaar duurde, ontstond toen koning Charles I van Engeland (nakomeling van David via zeer oude Schotse en Ierse koningslijnen) in 1649 werd onthoofd. In 1660 werd aan zijn zoon, Charles II, het koningschap hersteld, iets minder dan 11 jaar nadat zijn vader onthoofd was.

Buiten deze drie interregnums, zijn er geen onderbrekingen in de davidische koningslijn, vanaf de dagen van koning David tot op heden. Deze drie korte interregnums liggen ruim binnen de grenzen van Gods plechtige belofte dat David een regerend erfgenaam op zijn troon zou hebben: “*van geslacht tot geslacht*”. (Psalm 89:5)

Hier zien we dus, dat het een grote blunder is om klakkeloos aan te nemen dat de troon van David ophield te bestaan, nadat de laatste koning van Juda, Zedekia, in 586 voor Christus van zijn troon tuimelde. Ook al werden bij die gelegenheid alle vooraanstaanden, en ook alle zonen van Zedekia – het koninklijke zaad uit de Dynastie van David – door de Babyloniërs om het leven gebracht. (Jeremia 39:6-7) Hierdoor waren er geen mannelijke erfgenamen van Zedekia meer, die plaats konden nemen op de troon van David. Maar velen onderkennen niet dit feit, dat “de dochters van Zedekia” werden gespaard. (Jeremia 41:10; 43:6-7) Aangezien Zedekia nu **geen levende zonen meer had**, was het mogelijk dat **één van zijn dochters** zijn davidische koninklijke lijn van **opvolging zou voortzetten** – en dit is ook wat er daadwerkelijk gebeurd is –. Dit in overeenstemming met de **bijbelse voorschriften voor erfopvolging** van oud-Israël. (Numeri 27:1-11; Jozua 17:6)

Op deze zelfde wijze is het ook onder de Britse wet voor erfopvolging, aan een dochter toegestaan, om de troon van haar vader te erven – mits hij geen mannelijke erfgenamen heeft. Dit is in de lijn van de Britse monarchen vier keer gebeurd: **Mary I, Elizabeth I; koningin Victoria en de huidige Britse koningin Elizabeth II**. De Franse Salische Wet op de koninklijke opvolging “*sloot vrouwelijke opvolging op de Franse troon uit*”. (Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary, 10de ed.)

Waarom emigreerde Jeremia naar Ierland?

Velen zijn verrast als ze horen dat de profeet uit de Bijbel, Jeremia, volgens de antieke Ierse geschiedenis, tenminste twee van de dochters van Zedekia vergezelde op hun reis vanuit het Heilige Land naar Ierland. De sage van de verplaatsing van Davids Troon uit de stad Jeruzalem in het oude Israël naar Ierland is een uitermate boeiend, waargebeurd verhaal.

Jeremia was één van de meest opmerkelijke oudtestamentische profeten. Zijn bediening in het “Heilige Land” besloeg zo’n 40 jaar – vanaf zijn roeping in het 13de jaar van koning Josia (ca 626 vóór Christus) tot de val van Jeruzalem in 586 vóór Christus. Hij profeteerde tijdens de regeringsperioden

van tenminste 5 koningen van Juda: 1) **Josia**, 2) **Joachaz**, 3) **Jojakim**, 4) **Jojachin** (ook genoemd Chonia of Jechonia) en 5) **Zedekia**.

Rond 597 vóór Christus volgde Jojachin (dat is Chonia) zijn vader Jojakim op op de troon. (2 Kronieken 36:1-10) Vanwege zijn goddeloosheid voorspelt Jeremia dat er van hem geen afstammelingen voorspoedig zouden zijn op de Troon van David over Juda. Let op de ernst van de vloek van de HEERE God over Jojachin en zijn huis: *“Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de HEERE, ofschoon Chonia, de zoon van Jojakim, den koning van Juda, een zegelring ware aan Mijn rechterhand, zo zal Ik u toch van daar wegrukken. En Ik zal u geven in de hand dergenen, die uw ziel zoeken”.* (Jeremia 22:24-25)

“O land, land, land! hoor des HEEREN woord! Zo zegt de HEERE: Schrijft dezen zelfden man (Jojachin/Chonia) kinderloos, een man, die niet voorspoedig zal zijn in zijn dagen; want er zal niemand van zijn zaad voorspoedig zijn, zittende op den Troon Davids, en heersende meer in Juda.” (Jeremia 22:29-30)

Chonia (Jojachin of Jechonia) werd door de Babyloniërs wel aangesteld tot koning over Juda, maar hij regeerde slechts drie maanden en 10 dagen, omdat Nebukadnezar van gedachten veranderde en de 18-jarige koning en zijn familie liet afvoeren naar Babylon. Sealthiël, één van de 5 zonen van Chonia, was de vader van Zerubbabel, maar geen van dezen werden ooit koning *“over Juda”*. Zerubbabel echter werd – nadat de Joden uit Babylon teruggekeerd waren in de dagen van Ezra en Nehemia – wel aangewezen tot aanvoerder van Juda. (Haggai 1:1) Het is een feit dat geen van de zonen van Chonia, of de afstammelingen daarvan, ooit in Juda op de Troon van David heeft gezeten – precies zoals God door de mond van Jeremia profeteerd had!

Nadat Jojachin (Jechonia, Chonia) naar Babylon was afgevoerd, benoemde Nebukadnezar Mattanja (de oom van Jojachin) tot koning en noemde hem Zedekia. (2 Koningen 24:10-18) *“En de koning van Babel maakte Mattanja, deszelfs oom, koning in plaats van hem, en veranderde zijn naam in Zedekia.”* (24:17) God verwisselde de koningslijn van de goddeloze Jojachin (Chonia, Jechonia) met de koningslijn van zijn neef, door Zedekia te benoemen tot vazalkoning over Juda.

De verbinding tussen Schotland, Ierland en het Heilige Land

Niet lang daarna gaf de HEERE God de opdracht aan Jeremia om de *“dochteren van de koning”* (dat zijn Zedekia's dochters) over te brengen van Judea naar het **“Eiland van Smaragd”**; dat is Ierland. Is er in de antieke Ierse geschiedenis en in de hedendaagse overleveringen, bewijsmateriaal te vinden, waaruit blijkt dat Jeremia inderdaad de dochters van koning Zedekia begeleidde vanuit Juda, via Egypte en Spanje, naar Ierland? Tot op de huidige dag geloven de Ieren dat de Hebreeuwse profeet Jeremia één of meerdere Joodse prinsessen naar Ierland bracht, kort na de val van Jeruzalem in 586 vóór Christus.

In 1959 reisde ik rond in Ierland en ik bezocht het stadje Enniskillen in Noord-Ierland. De plaatselijke bevolking vertelde me dat de profeet Jeremia daar dichtbij begraven ligt. Daarom huurde ik een gids om mij naar “het graf van Jeremia” te brengen, dat, volgens Ierse overlevering die door vele Ieren voor waarheid wordt gehouden, te vinden is op Devenish Isle in Lough Erne in Noord-Ierland. Jaren later, in juli 1995, zaten mijn vrouw en ik met vrienden aan het ontbijt in een hotel-restaurant in Belfast, Noord-Ierland, en we spraken over de Ierse geschiedenis. Tijdens dit gesprek werden wij verrast door een andere restaurantbezoeker, die blijkbaar had kunnen meeluisteren met onze conversatie en naar onze tafel kwam. Hij vertelde ons dat de hedendaagse Ieren geloven dat Jeremia begraven ligt in Noord-Ierland. Verder vertelde hij dat sommige Ieren geloven dat de eerbiedwaardige profeet Jeremia, slechts enkele jaren na de ondergang van Juda en de verwoesting van Jeruzalem in 586 vóór Christus, in Ierland een belangrijke opdracht te volbrengen had.

Duizenden jaren lang zijn Noord-Ierland en Schotland nauw met elkaar verbonden geweest. Door familiebanden, door hun culturen en door hun liefde voor de door hen gekoesterde vrijheid

en vrije handelsgeest. In 1879 publiceerde de Schotse historicus John MacLaren een interessante geschiedschrijving over Schotland met de titel "The History of ancient Caledonia" (De historie van antiek Caledonië). In die geschiedenis verhaalt hij hoe de vroegste Christenen in Schotland geloofden dat – volgens de **Declaration of Arbroath** – het Evangelie aan hen gepredikt was door de broer van de apostel Petrus, Andreas, die de "beschermheilige" is van Schotland.

MacLaren vertelt in zijn geschrift eveneens, dat zij de "**God van Bethel**" hadden vereerd en dat zij wisten afstammelingen te zijn van de "**twalf stammen van Israël**". Ook beweerden zij dat zij "**het stenen hoofdpeluw van Jakob**" naar Brittannië hadden gebracht. Volgens MacLaren hielden sommige Schotten **op de zevende dag de Sabbat**, vierden zij de **Hoogtijdagen des HEEREN** (genoemd in Leviticus 23) en hielden zij elke zeven jaar **het Sabbatjaar**, naar de wet die God door Mozes aan het volk gegeven had. Ook onthielden zij zich van "**onrein voedsel**" en betaalden zij "**tienden**". (*The History of Caledonia, pag. 1-61*) Hierin zien we de hechte raciale verbinding tussen de Schotten, de Ieren en het aloude volk Israël.

Ook zegt deze zelfde historicus dat "men denkt dat de oorspronkelijke geschriften, waaruit deze geschiedenis is overgenomen, zijn meegenomen door Edward I, tegelijk met... het stenen hoofdpeluw van Jakob (de Britse kroningssteen, de Stone of Scone) waarop de Caledoniërs hun koningen plachten te kronen in het paleis te Scone". (*pag. 2*) (Het leger van Julius Caesar kwam in 54 vóór Christus aan land in Engeland, maar keerde al spoedig terug naar Gallië. In 43 na Christus viel Rome opnieuw Brittannië binnen en hield het de daarop volgende 400 jaar bezet.)

De verbazingwekkende connectie tussen Jeremia en Ierland

Wat was "**Jeremy's Land**"? In MacLarens "History of Ancient Caledonia" wordt herhaaldelijk verwezen naar Ierland als "Jeremy's Land" – dat is natuurlijk "Jeremia's Land". (*pag. 56-57*) "God gebruikte de Romeinen om de Joden te vervolgen (66-73 na Christus), maar tegelijkertijd sloeg Hij de Romeinen met honger en ziekten. Het bevel was, dat er (in Rome) geen (Joodse) slaven aan land mochten worden gebracht, maar dat wel werd toegestaan om hen naar Brittannië, Gallië (Frankrijk-België), naar Jeremy's Land (Ierland), of welke haven ook voorbij de "Rots van de god Gib" (Gibraltar) te brengen. (Gib was de god van de storm.) Men zette dus zeil van Rome naar Jeremy's Land." (*pag. 56*) Het is duidelijk dat "Jeremy's Land" verwijst naar Ierland!

Maar waar kwam dat vandaan, dat Ierland, in elk geval door enkelen, "Jeremy's Land" genoemd werd? Om dit beter te kunnen begrijpen, is het nodig om te zien wat Gods Woord vertelt over de gebeurtenissen die de profeet Jeremia en de "dochters" van koning Zedekia overkwamen. Zelfs voordat de profeet Jeremia maar was geboren, had God hem voorbestemd om in zijn levensdagen een belangrijke opdracht te vervullen. God sprak tot Jeremia: "*Eer Ik u in moeders buik formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot een profeet gesteld*". (*Jeremia 1:5*) Jeremia probeerde te ontkomen aan deze roeping van God: "*Ach, Heere HEERE! zie, ik kan niet spreken, want ik ben jong*". (*Jeremia 1:8*) Maar de HEERE sprak tot Jeremia: "*Zeg niet: Ik ben jong; want overal, waarhenen Ik u zenden zal, zult gij gaan, en alles, wat Ik u gebieden zal, zult gij spreken*". (*Jeremia 1:7*)

Maar, wat was het precies wat de Levende God in gedachten had en wat door Jeremia moest worden uitgevoerd? "*Zie, Ik stel u te dezen dage over de volken en over de koninkrijken, om uit te rukken, en af te breken, en te verderven, en te verstoren; ook om te bouwen en te planten.*" (*Jeremia 1:10*) De meeste bijbelgeleerden begrijpen wel dat Jeremia vele jaren bezig is geweest om de vernietiging van het Koninkrijk Juda te voorzeggen. Gedurende die periode waarschuwde hij de leidslieden (inclusief de koningen) dat de Babyloniërs het Koninkrijk Juda en ook de stad Jeruzalem zouden verwoesten. (*Jeremia 21:1-6; 32:26-34*) Omdat hij deze rampen voorspelde, werd hij... "*in het voorhof der bewaring opgesloten*", (*Jeremia 33:1*) in Jeruzalem, voor vele dagen. Desalniettemin bleef hij profeteren tégen het Koninkrijk Juda, voorspellend dat het omgeworpen zou worden. (*Jeremia 34-37; 38:1-4*)

Enige tijd later werd Jeremia beschuldigd van hoogverraad: *“Toen namen zij Jeremia en wierpen hem in den kuil (...); in den kuil nu was geen water, maar slijk; en Jeremia zonk in het slijk”.* (Jeremia 38:6) Tenslotte nam één van de dienaren van de koning, een Moorman, het op voor Jeremia: *“en zij trokken Jeremia bij de zelen, en haalden hem op uit de kuil”.* (Jeremia 38:13) *“En Jeremia bleef in het voorhof der bewaring tot op den dag, dat Jeruzalem werd ingenomen (door de Babyloniërs).”* (Jeremia 38:28) Zij namen koning Zedekia gevangen en spraken een oordeel over hem uit. (Jeremia 39:1-5) *“En de koning van Babel slachtte de zonen van Zedekia te Ribla voor zijn ogen; ook slachtte de koning van Babel alle edelen van Juda.”* (Jeremia 39:6)

Er werd geen enkele mannelijke erfgenaam van de troon in leven gelaten! Maar de Babylonische overste der trawanten sprak tot Jeremia: *“Nu dan, zie, ik heb u heden losgemaakt van de ketenen, die aan uw hand waren; (...) waarhenen het goed en recht in uw ogen is te gaan, ga daar”.* (Jesaja 40:4) *“(…) En de overste der trawanten gaf hem reiskost en een geschenk, en liet hem gaan.”* (Jeremia 40:5) In het eerst woonde Jeremia bij de weinige Joden die door de Babyloniërs in het land van Juda waren achtergelaten. Maar is hij daar gebleven? Nee! Waar is hij dan heengegaan? Is Jeremia met de “dochter van Zedekia” op reis gegaan om zich te voegen bij de “**verstrooide Israëlieten**” in **Ierland**?

Zedekia's dochters van koninklijken bloede

Toen de leiders van het Joodse overblijfsel besloten om naar Egypte te vluchten, vroegen zij aan Jeremia of hij naar de wil van God in deze zaak wilde vragen. Jeremia legde hun vraag aan God voor en bracht Gods richtlijn aan hen over: *“Ga niet naar Egypte!”* (Jeremia 42:1-19) Echter, de eigenwijze leidlieden weigerden platweg om dit, door de mond van Jeremia gesproken Woord Gods, te geloven: *“maar Johanan, de zoon van Kareah, en al de oversten der heiren namen het ganse overblijfsel van Juda, die van al de heidenen, waar zij waren henengedreven, wedergekeerd waren, om in het land van Juda te wonen; De mannen, en de vrouwen, en de kinderkens, en des konings dochteren, (...) ook den profeet Jeremia, en Baruch, (Jeremia's schrijver) (...); en zij kwamen tot Tachpanhes”* (Grieks: Dafne) in noordoost Egypte. (Jeremia 43:5-7)

Er zijn antieke Ierse verhalen die vertellen dat er ooit twee belangrijke oosterse dames (beiden blijkbaar dochters van Zedekia) zijn geweest, die in een later stadium in verbinding worden gebracht met het Ierse volk: **Scota** en **Tamar Tephi**.

Scota was klaarblijkelijk de oudste van deze twee gerenommeerde vrouwen en er zijn bijbelgeleerden die geloven dat Scota één van Zedekia's dochters was. Schots-Ierse geschriften vertellen dat deze oosterse dame Scota, al eerder, terwijl ze in Tahpanes in Egypte verbleef, getrouwd was met Niul, één van de huursoldaten van **farao Hofra**. Farao Hofra had daar een koninklijke woning ofwel een paleis en zij had daar als “koninklijke vluchteling” onder zijn bescherming gewoond. Dit kwam er in feite op neer dat zij als dochter door farao Hofra was geadopteerd. Het is de naam van deze Scota, die het Ierse volk later heeft aangenomen, zodat Ierland tot in de 10de eeuw na Christus als “**Scotia**” werd aangeduid. Later werd die naam Scota, ook toegepast op Noord-Brittannië (met name Schotland) en nog later werd Scota toegepast op een provincie in zuidoost Canada: **Nova Scotia**.

Let op het volgende verslag van de gebeurtenissen rondom “Jakobs stenen hoofdpeluw”, die ook in verband staat met Zedekia's dochters Tea Tephi en Scota. *“Dit “stenen hoofdpeluw” of “de Steen van Lotsbestemming” werd gered uit de verwoesting die over de Tempel in Jeruzalem kwam en werd door de Joden gekoesterd als palladium. Na de dood van Zedekia werd hij meegenomen door een migrerend gezelschap, waaronder Scota, de koningsdochter, onder leiding van de profeet Jeremia.... De Steen werd gebracht naar “de eilanden der zee” en door “het volk van Scota” bewaard als de “Steen van Lotsbestemming” (...) Uiteindelijk werd de Steen geroofd door Edward, koning van Engeland, en geplaatst in de kroningszetel in de Abdij van Westminster, waar hij zich heden nog bevindt.”* (The Stone of Destiny, door F. Wallace Connon, pag. 15)

Opmerking:

In december 1996 werd deze "Steen van Lotsbestemming" aan de Schotten teruggegeven. "Deze "homp zandsteen" ("Stone of Scone" genaamd) werd vanuit Londen, Engeland, teruggebracht naar Edinburgh, Schotland, onder het gepijp van de doedelzakken en het gejuich van de Schotten." "Op vrijdag (15 november 1996 – 700 jaar na het jaar 1296) keerde de bleekgele steen – waarop tot 1296 elke belangrijke koning van Schotland was gekroond – naar huis terug onder het gejuik van doedelzakken, het toosten met whiskey en op een extra vrije schooldag... De Steen keerde terug naar huis, omdat de Britse regering onder leiding van premier John Major had besloten dat dit zo hoorde en dat hij tentoongesteld zou worden in het "Kasteel van Edinburgh"." (The Los Angeles Times, 16 november 1996)

Tamar Tephi was schijnbaar de tweede van de dochters van koning Zedekia. Tamar betekent "palmboom". Als Tamar wordt gecombineerd met Tephi (Hebreeuws voor "mooi") dan betekent haar naam "mooie palmboom". In de Ierse geschiedenis kennen we Tamar Tephi ook bij de naam Tea Tephi. Als Tea (Hebreeuws voor "zwerfster") gecombineerd wordt met "Tephi" (mooi), dan krijgen we Tea Tephi: "mooie zwerfster". We zullen dadelijk zien waarom deze schone prinses "mooie zwerfster" genoemd werd.

Bij de val van Jeruzalem in 586 vóór Christus, waren deze twee prinsessen nog heel jong. Dit blijkt uit het feit dat hun vader, koning Zedekia, nog maar 32 jaar oud was toen hij na de verovering van Jeruzalem werd weggevoerd naar Babylon. "Zedekia was tweeëntwintig jaar oud toen hij koning werd en hij regeerde elf jaren" (tot zijn wegvoering naar Babylon in 586 voor Christus). (2 Kronieken 36:11)

Tamar en Scotsa, de **twee Joodse prinsessen met koninklijk bloed**, verbleven verscheidene jaren in Tahpanhes (Daphne) in Egypte, onder de regering van **farao Hofra**. Zij werden in een zekere mate "aangenomen dochters" van de farao, omdat zij onder zijn beschermende voogdijschap stonden. In de Ierse annalen wordt verteld dat prinses Scotsa, terwijl zij nog in Egypte verbleef, huwde met een man genaamd Niul, een Milanese huursoldaat (dat is: **een Gael** (= vreemdeling, Galliër); een afstammeling van de in de verstrooiing levende tien stammen van Israël) die in dienst stond van farao Hofra. Nadat zij in Ierland waren aangekomen, trouwde Tea Tephi met een Ierse vorst, die afstamde van Zerah, zoon van Juda, en die een prinselijke titel droeg, namelijk Eochaidh ("Erimionn" of "Heremon").

Na de val van Jeruzalem bleven de leiders van het Joodse overblijfsel koppig volhouden dat zij naar Egypte zouden gaan, hoewel de HEERE God hen het tegenovergestelde had geïnstrueerd. De HEERE sprak toen tot hen dat als zij ongehoorzaam zouden zijn, de meesten van hen "zullen door het zwaard en door den honger verteerd worden, (...) Maar die van het zwaard ontkomen, zullen uit Egypteland wederkeren in het land van Juda, weinig in getal". (Jeremia 44:27-28)

Ook sprak de HEERE tot Jeremia en tot de Joden: "Ziet, Ik zal Farao Hofra, den koning van Egypte, geven in de hand zijner vijanden, (...) gelijk als Ik Zedekia, den koning van Juda, gegeven heb in de hand van Nebukadnezar, den koning van Babel, zijn vijand, en die zijn ziel zocht". (Jeremia 44:30) De antieke Ierse geschiedenis maakt er gewag van dat – niet lang na de val van Jeruzalem in 586 vóór Christus – er een wijze man met grijze haren naar Ierland kwam en dat hij een oosterse prinses (Tea Tephi) meebracht. Hij werd vergezeld door zijn schrijver, "Simon Brach" (ook wel gespeld als Breck of Berech). In de Bijbel lezen we dat dit Baruch moet zijn, de secretaris van Jeremia. (Jeremia 36:4) "Het woord, dat de profeet Jeremia gesproken heeft tot Baruch, (...) als hij die woorden uit den mond van Jeremia in een boek schreef, (...) Alzo zegt de HEERE, (...) van u, o Baruch! (...) Zie, dat Ik gebouwd heb, breek Ik af, en dat Ik geplant heb, ruk Ik uit, zelfs dit ganse land.... En zoudt gij u grote dingen zoeken? Zoek ze niet; want zie, Ik breng een kwaad over alle vlees, spreekt de HEERE; maar Ik zal u uw ziel tot een buit geven, in alle plaatsen, waar gij zult henentrekken." (Jeremia 45:1-5)

Jeremia en zijn secretaris Baruch zouden onder Gods bescherming staan, "in alle plaatsen, waar gij zult henentrekken". (Jeremia 45:5) Maar waar zouden Jeremia en Baruch dan naartoe gaan? Denk eraan dat Jeremia de opdracht had gekregen "om **uit te rukken**, en **af te breken**, en **te verderven**, en **te**

verstoren” het Koninkrijk Juda en de Troon van David. Ook werd hem verteld dat hij daarna ergens anders zou **“bouwen en planten”**. (*Jeremia 1:10*)

Wat was het dat Jeremia zou moeten “bouwen en planten”? Klaarblijkelijk dezelfde troon, die hij in Jeruzalem had helpen afbreken! Een ander schriftgedeelte dat soms gebruikt wordt om te laten zien dat een dochter van Zedekia de regering op Davids troon zou voortzetten, kan gevonden worden in Jesaja 37:31-32: *“Want het ontkomene, dat overgebleven is van het huis van Juda, zal wederom nederwaarts wortelen, en het zal opwaarts vrucht dragen. Want van Jeruzalem zal het overblijfsel uitgaan, en het ontkomene van den berg Sion; de ijver des HEEREN der heirscharen zal dit doen”*.

De Bijbel vertelt dat, nadat de Babyloniërs Jeruzalem in 586 na Christus hadden verwoest, er een overblijfsel – waaronder de koningsdochters en Jeremia met zijn schrijver Baruch (*Jeremia 43:6-7*), vluchtend ontkwam aan Babylonische gevangenschap en een schuilplaats vond in Tahpanhes in Egypte. Onder dit “overblijfsel van de berg Sion” (de koninklijke woonplaats van de koningen van Juda) bevonden zich de dochteren van koning Zedekia. En volgens Jeremia’s Goddelijke opdracht (*Jeremia 1:9-10*) zou één van deze “dochteren” “geplant” worden en “gebouwd” tot een levenskrachtige dynastie op **“de berg der hoogte van Israël”** – onder de volkeren van de **“verstrooide tien stammen”** van Israël, waarvan er toen al velen in Ierland en in andere noordwestelijke gebieden in Europa woonden. (*Ezechiël 17:2-24*)

Waarom gingen Zedekia’s dochters naar Egypte?

Hoe kwamen Zedekia’s dochters vanuit Israël in Ierland terecht? In de tijd dat Jeremia, Baruch en de “koningsdochters” naar Tahpanhes in Egypte (*Jeremia 43:6-7*) vluchtten, was farao Hofra koning over Egypte. Ook Hofra, net als de Joden, leefde op gespannen voet met de Babyloniërs. Bovendien stond “het huis van farao” (zijn koninklijk paleis) in Tahpanhes, waardoor deze stad gedurende zijn regering een belangrijke versterkte Egyptische stad was.

In de *Encyclopedia Britannica* staat: *“Daphne (Tahpanhes, het hedendaagse Defneh), in de oudheid een vesting dichtbij de grens van Egypte met Syrië aan de meest oosterse arm van de Nijl, waaraan ook Pelusium is gelegen. Hier had koning Psammetichus een garnizoen gelegerd dat bestond het Griekse huursoldaten, meest Kariërs en Ioniërs. Na de verwoesting van Jeruzalem door Nebukadnezar in 588 vóór Christus (accurater 586) kwamen de Joodse vluchtelingen, waarvan Jeremia er één was, naar Tahpanhes... De plaats werd in 1886 ontdekt door Sir Flinders Petrie; de bijnaam “Kasteel van de dochters der Jood” lijkt de overlevering over de Joodse vluchtelingen te bevestigen”*. (14de ed. deel VII, pag. 48)

Verder wordt ons nog verteld dat “*farao Apriës (andere naam voor Hofra: 588-569 vóór Christus) een opstand beraamde tegen de bezetting van Juda, maar dat hij er ter plaatse weinig aan kon veranderen. Wel werd in Egypte onderdak geboden aan Joodse vluchtelingengroepen (waaronder aan Jeremia en de koningsdochters)*”. Herodotus beschrijft de regeringsperiode van farao Apriës als buitengewoon voorspoedig. (*Encyclopedia Britannica, 15de ed. deel 8*)

Opmerking:

De beroemde Britse archeoloog en egyptoloog Sir Flinders Petrie (1853-1942) zegt over de Egyptische stad Tahpanhes het volgende: *“Tahpanhes was een belangrijke garnizoensstad en ten tijde van de vlucht van de Joden moet het dicht bij de grens gelegen hebben. Het is vandaag de dag duidelijk dat deze stad dezelfde is als het Griekse Daphanae en het hedendaagse Tell Defneh, dat gelegen is aan de weg naar Palestina... Van hier klinkt het als een echo door de vele lange eeuwen: de versterkte heuvel staat bekend als Qasr Bint el Yehudi, “het paleis van de Joodse dochters”. De naam is Qasr, dat is “paleis”, en niet Qala, wat “versterking of fort” betekent. Ook is de naam niet Tell Bint El Yehudi, welke naam het gekregen zou hebben nadat het een hoop ruïnes was geworden. Qasr is een benaming die*

alleen kan stammen uit een tijd dat er hier een paleis bewoond werd door vooraanstaande edellieden en niet slechts door soldaten. Door de lange eeuwen van bewoning door Grieken, Romeinen en Arabieren heen, is toch de gedachtenis tot ons gekomen over deze koninklijke woonplaats voor de dochteren der koning, ontsnapt aan de verwoesting van Jeruzalem". (Egypte en Israël, pag. 85-86)

Hier wordt ons ook verteld dat gedurende de 26ste dynastie, de Egyptenaren regelmatig buitenlandse huurlingen gebruikten om hun noordoostelijke grens te bewaken, waaronder de versterkte stad Tahpanhes (Daphne). Farao Psamtik II (dat is Psammetichus) bijvoorbeeld, bewaakte de grenzen van Egypte met drie sterke garnizoenen, waarbij hij de Ionische en Karische huurlingen speciaal inzette in de buurt van Pelusium, in Daphnae... in het noordoosten, omdat het waarschijnlijk was dat zijn meest gevreesde vijanden daar zouden opdagen. (pag. 40)

De verstrooide Israëlieten in het Nieuwe Testament

De apostelen Petrus en Jakobus verwijzen naar deze "verstrooide" Israëlieten die, in nieuwtestamentische tijd, woonden in Klein-Azië, in bepaalde delen van zuidoost Griekenland, in de buurt van de Zwarte Zee, de Bosporus en de Dardanellen enz. enz. De apostel Petrus sprak over deze Israëlieten in de verstrooiing (in het Grieks "diaspora") aldus: *"Petrus, (...) aan de vreemdelingen (verstrooide Israëlieten), verstrooid in Pontus, Galatië, Kappadocië, Azië en Bithynië, den uitverkorenen (...) van God den Vader". (1 Petrus 1:1-2)* De apostel Jakobus adresseert zijn brief als volgt: *"aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn". (Jakobus 1:1)*

De HEERE Jezus Christus en Zijn apostelen, in de eerste eeuw van het Christelijke tijdperk, wisten heel goed waar deze "verdwenen" stammen zich bevonden. Zij wisten dat er in die dagen nog heel veel Israëlieten verbleven in de zuidwestelijke omgeving van Klein-Azië, rond de Zwarte Zee en de Kaspische Zee en aan beide zijden van de uiterst belangrijke zeestraten "de Dardanellen" en "de Bosporus", verbindingswegen tussen de Egeïsche Zee en de Zwarte Zee. In later tijd zijn deze volkeren Noordwest-Europa ingetrokken en van daaruit naar nog vele andere gebieden die zij koloniseerden, in Noord-Amerika, Australië, Nieuw-Zeeland, Afrika, enz. enz.

Het overgrote gedeelte van deze Engelssprekende volkeren (van wie de afstamming verankerd is in de volken van Groot-Brittannië) zijn naar waarheid de hedendaagse afstammelingen van de zogenaamde **"Verdwenen Tien Stammen" van Israël!** Velen van Gods volk begrijpen de woorden totaal niet, die Christus Zelf sprak toen Hij Zijn twaalf discipelen uitzond om te prediken en Zijn Evangelie te verkondigen. *"Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen (die zich voordeden als Israëlieten). Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls."* (Mattheüs 10:5-6) Verder sprak Hij: *"Want voorwaar zeg ik u: Gij zult uw reis door de steden Israëls niet geëindigd hebben, of de Zoon des mensen zal gekomen (Zijn tweede komst) zijn". (Mattheüs 10:23)* Er wordt ons niet verteld hoe lang Christus' twaalf apostelen nodig zouden hebben om naar de "verloren schapen van het huis Israëls" te gaan. Blijkbaar zou deze opdracht pas door de twaalf apostelen vervuld worden nadat Christus was opgestaan en Hij Zijn Heilige Geest gezonden had om hen bij hun prediking te bekrachtigen.

Waarom Scota en Tea Tephi Egypte verlieten

De antieke Ierse geschiedschrijving vertelt dat, kort voor het midden van de jaren 500 vóór Christus, er twee aanzienlijke oosterse vrouwen (één genaamd **"Scota"** en de andere **"Tea Tephi"**) vanuit Egypte aankwamen in Ierland. Jeremia en de koningsdochters hadden een aantal jaren verblijf gehouden in Daphne, voordat zij Egypte verlieten en westwaarts reisden, over de Middellandse Zee en door de Straat van Gibraltar, daarna noordwaarts naar Portugal/Spanje (het Iberisch Schiereiland). Hier verbleven zij enige tijd, voordat zij zich, niet lang daarna, permanent vestigden in Noord-Ierland.

In *Antiquities* van Flavius Josephus (12:226-7) en in het apocriefe boek *1 Makkabeeën* (12:20-23) wordt vermeld dat een nederzetting van Israëlieten – die in lang verleden tijden naar het zuiden van Griekenland waren gegaan – correspondeerde met de Joodse Hogepriester Onias, om de Joden te overtuigen van hun onderlinge familieband. Deze gebeurtenis vond blijkbaar plaats in de 4de of 5de eeuw vóór Christus. (*Encyclopaedia Judaica, gecorr. ed., deel 12, art. "Onias"*)

Sommige van de Griekse huurlingen in dienst van farao Hofra, behoorden zonder twijfel tot deze Israëlieten, die zich al veel vroeger in Griekenland hadden gevestigd. *"De Grieken bleven een belangrijke rol spelen gedurende de regeringsperioden van Psammetichus II en Apriës (de farao Hofra tijdens Jeremia). Echter, tijdens de regering van de laatste, leidde een Egyptische volksbeweging tot een opstand tegen deze Egyptische koning met zijn Griekse sympathieën. Het resultaat was, dat zijn troon overging naar generaal Amasis (Ahmozes II), die de Grieken uit Daphnae terugtrok (dat is: verjoeg)..."* (*Chamber's Encyclopedia, ed. 1959, deel 5*)

Toen deze nieuwe farao, Ahmozes II, de troon bemachtigde, verjoeg hij de Griekse huurlingen uit Tahpanhes (± 569 vóór Christus), waar Jeremia en de koningsdochters in die dagen verbleven. Waar gingen dezen heen toen zij Egypte moesten verlaten? Vele oude Ierse geschiedenissen spreken over een oosterse prinses die omstreeks die tijd in de geschiedenis, vanuit Egypte arriveerde in Ierland. Ongetwijfeld zullen sommigen van deze "Griekse" huurlingen (van Israëlitische afkomst) – die na de regeringsperiode van farao Hofra uit Egypte verbannen werden – Jeremia en zijn koninklijke gezelschap begeleid hebben op hun reis van Egypte via Spanje naar Ierland.

Zie deze interessante opmerking van Geoffrey Keating: *"Farao Intur (dat is Ahmozes II) en de Egyptenaren herinnerden zich na verloop van tijd hun oude grief tegen Niul en zijn familie van Gaedal (dat zijn Gaels, Galliërs), namelijk hun afkeer van de vriendschap die deze laatsten hadden gesloten met de kinderen Israëls (hun bloedverwanten). Zij begonnen toen een oorlog tegen de Gaels, die daardoor gedwongen waren om zich uit Egypte terug te trekken"*. (*History of Ireland from the Earliest Period tot the English Invasion (De vroegste historie van Ierland tot de Engelse invasie), pag. 153-156*) Farao Ahmozes II verjoeg deze Joden (waaronder Jeremia en de Joodse dochters van Zedekia) en hun Israëlitische familie, de Milesische Gaels, die later "Schotten" werden genoemd, omdat zij de naam van **de aangenomen Joodse dochter van farao** gebruikten, namelijk **Scota**.

Deze "Scota" was, naar het schijnt, één van de twee Joodse prinsessen, die toevlucht hadden gezocht in Tahpanhes, de versterkte stad van de farao in Egypte. Zoals we al eerder opgemerkt hebben, deze "Gaels" – en hun familieleden die met Jeremia's koninklijke gezelschap uit Egypte meereisden via Spanje, naar Ierland – werden later in Ierland, zowel als in Schotland, "Schotten" genoemd!

In de *Encyclopaedia Britannica* staat: *"De naam Schotland, die gebruikt wordt voor dit geografische gebied van Noord-Brittannië (het Caledonië uit de oudheid) vindt zijn oorsprong in de 11e eeuw, toen een gedeelte ervan (door de stam der Schotten) Scotia genoemd werd, een naam die eerder van toepassing was op wat nu Ierland heet. De naam Schotland werd gevestigd in de 12de en 13de eeuw"*. (*Encyclopaedia Britannica, 11e ed. deel XXIX*) En, zoals eerder ook al opgemerkt, enige Schotten zijn later naar Oost-Canada vertrokken en stichtten daar **Nova Scotia**, hetgeen betekent: **Nieuw Scota**. Zo zien we dus, dat al deze namen terugverwijzen naar de beroemde prinses "Scota" die, samen met prinses Tamar Tephi (Tea Tephi), oorspronkelijk vanuit het land Israël naar Ierland kwam.

De aanbeden "Stone of Destiny" ("Steen van Lotsbestemming")

Jeremia, de koninklijke prinsessen en Baruch (vergezeld door de Gaels, die optraden als hun gewapende escorte) vertrokken uit Egypte naar Spanje. Ze bleven daar een betrekkelijk korte periode, voordat zij naar Noord-Ierland verhuisden, waar het volk der Gaels voordien al de overhand had gekregen over de allereerste vaste bewoners van Ierland, **de Tuatha-de-Danaan**: *"In de loop der tijd verloren de Tuatha-de-Danaan (in Ierland) hun overwicht; een succesvolle invasie vanaf de Spaanse kust maakte*

een einde aan de Dynastie der Dananieten en bracht de scepter (van Ierland) over in handen van het Milesische of Sc(h)otse ras, dat voor een lange reeks van eeuwen Ierland van haar koningen voorzag. Deze volksplanting was direct uit Spanje afkomstig..." (Thomas Moore, *The History of Ireland (De geschiedenis van Ierland)*, ed. 1837, deel I, pag. 61) Deze geschiedschrijver vermeldt ook, dat Ierland tot in "de tiende eeuw van onze jaartelling" "Scotia" werd genoemd. (pag. 69) Het zal duidelijk zijn, dat er onder deze "Ulster Schotten" zeker enige afstammelingen uit de koninklijke lijn van koning David te vinden waren.

Thomas Moore vertelt verder dat deze "Schotten", die vanuit Egypte, via Spanje naar Ierland kwamen, de hoog gewaardeerde "**Steen van Lotsbestemming**" in hun bezit hadden. (pag. 60) Sprekend over deze Schotten, zegt Moore vervolgens: "Als we dit uitverkoren ras volgen op hun trektochten door verscheidene landen; en hun onderlinge connecties door huwelijken of vriendschappen tijdens hun lange verblijf in Egypte, in het gezelschap van veel van de bijbelse helden, vaststellen; dan zullen we hen, zoals onze barden ook uitgebreid bezingen, terugvinden in Spanje", vanwaar zij uiteindelijk naar Noord-Ierland gingen. (pag. 61)

De Schotse historicus Hector Boece beweert dat de voorvader van de Schotten "een Griek was, genaamd Gathelus, de zoon van Cecrops uit Athene, of anders gezegd, de koning van Argos", die naar Egypte kwam "in de regeringsperiode van een farao die een gesel was voor het volk Israël". Gathelus behaalde voor farao een grote overwinning op de Moren... en "de farao gaf hem zijn dochter genaamd Scota ten huwelijk". (Boece, *The Chronicles of Scotland, deel 1, pag. 21-17, vertaald naar het Schots door John Bellenden in 1551 na Christus*)

Opmerking:

Het was heel gewoon voor een koning van het ene volk, om koninklijke vluchtelingen van een ander volk onder zijn hoede te nemen (zogenaamd te adopteren), zodat ze aan vervolging konden ontkomen. Tijdens de regering van koning Saul vluchtte ook Gods dienstknecht David eens, voor Sauls ernstige bedreigingen, uit het land Israël en zocht bescherming als logé van de Filistijnse koning van Gath. (1 Samuël 27 en 29) David werd daar behandeld als een koninklijke gast. En hoewel het erop lijkt dat in onze geschiedenis deze "dochter" (Scota) een aangenomen dochter was van farao, was zij in werkelijkheid toch een prinses met het koninklijke bloed van Juda (een dochter van koning Zedekia). Zij was samen met haar zuster, Tamar Tephi, Jeremia en Baruch (en een escorte), nog maar kortgeleden gevlucht naar Tahpanhes in Egypte en kwam daar onder de beschermende voogdij van farao Hofra!

In deze zelfde periode, volgens *Collier's Encyclopedia*, "dreef Egypte niet alleen handel met het nabije Oosten, maar ook met de opkomende Griekse staten in Klein-Azië, de Egeïsche eilanden en het Europese Griekenland. Veel "Griekse" beroepssoldaten vonden werk in de Egyptische legers van die dagen". (1959 ed. deel 7) Deze "Grieken" waren echter in feite Milesische huurlingen, die door de farao werden gehuurd om Egypte's noordoost grens te verdedigen.

In de Bijbel wordt de profeet Jeremia voor de laatste keer genoemd in zijn eigen verslag over zijn vlucht samen met de koningsdochters en Baruch, naar Tahpanhes, kort na de val van Jeruzalem in 586 vóór Christus. (Jeremia 43:5-7) Er wordt in het Oude Testament verder met geen woord gesproken over wat er daarna met Jeremia gebeurde. Maar de oude Ierse geschiedschrijving neemt de draad op waar de Bijbel die laat vallen en verhaalt wat Jeremia en de Joodse prinsessen daarna gedaan hebben. Onder druk van een nieuwe farao verlieten zij inderdaad Egypte en gingen naar Spanje (Portugal was toen nog geen apart land) en in ongeveer 570 vóór Christus zijn zij van daaruit linea recta naar Noord-Ierland gegaan.

Wat is "Het volk van de "Rode Hand"?"

De **Milesische Schotten** (dat zijn de Gaels, Galliërs) die de overhand namen over de eerdere bewoners van Ierland (bekend als de "**Tuatha-de-Danaan**") stonden ook bekend onder de naam "**Het Volk van de Rode Hand**". De bewoners van Noord-Ierland (Ulster) gebruiken sinds onheuglijke tijden

de "Rode Hand" als een embleem in hun heraldiek. Tot op de dag van vandaag vormt de afbeelding van de "**Rode Hand**" het hart van de officiële vlag van Noord-Ierland. "**Het kruis van St. Joris (St. George's Cross) met in het hart daarvan de gekroonde "bloedrode rechterhand"**" van Ulster, vormt de vlag van Noord-Ierland. Een schild met daarop hetzelfde embleem, vormt het vaandel van de Gouverneur van Ierland." (Evans, *The Observer's Book of Flags*, pag. 28)

Tallose families in Ierland, alsmede 10 tot 12 Schotse families, voeren in het blazoën van hun familie een afbeelding van deze Rode Hand. (*The Scottish Tartans, geïllustreerd door William Semple*) De familie Matheson voert de Rode Hand zelfs driemaal in haar wapenschild.

Er wordt bovendien gezegd dat: "**De Rode Hand van Ulster** in sommige kringen gezien wordt als het symbool van de volgende gebeurtenis: het binden van de rode draad om de hand van Zerah". (*Genesis 38:24-30*) En ook dat hij gezien wordt als het symbool van het feit, dat in de antieke geschiedenis van dit eiland (Ierland), de Ridders van Ulster het hoogst in aanzien stonden. **Zij waren befaamd als "De Ridders van de Rode Tak" (van Zerah)**. (*De "Larne Times", Noord-Ierland, 24 december 1986*) De Ierse historicus Thomas Moore verwijst eveneens naar... "**de gevierde Ridders van de Rode Tak**, zo triomfantelijk bezongen door vele barden...". (*The History of Ireland, deel I, pag. 89-90*)

Wat heeft deze "Rode Hand" in vredesnaam van doen met het aloude volk Israël? Het is een vaststaand feit, dat deze "Rode Hand" terug te voeren is naar de tijd van de geboorte van Zerah, één van de tweelingbroers, die de zonen waren van Juda. Bij zijn geboorte stak hij als eerste zijn hand naar buiten en de vroedvrouw bond een scharlakenrode draad om zijn pols, betekendend "*deze komt (kwam) het eerst uit*". "*Maar het geschiedde, als hij zijn hand weder intoog, ziet, zo kwam (onverwacht) zijn broeder uit; en zij zeide: Hoe zijt gij doorgebroken? op u is de breuke (de onderbreking die er ontstond in Zerah's geboorte)! en men noemde zijn naam Perez (Hebreeuws voor "breuk" of "doorbraak")*". En daarna kwam zijn broeder (Zerah) uit, om wiens hand de scharlaken(rode) draad was; en men noemde zijn naam Zerah (Hebreeuws voor "morgenstond", "opgaan", "stralend")." (*Genesis 38:28-29*)

Toen van deze tweelingbroers Perez de eerstgeborene bleek te zijn, betekende deze breuk (de betekenis van Perez) voor Zerah dat niet hij de koningsstatus van de eerstgeborene zou erven, maar Perez, en dat deze daarmee Gods profetie uit *Genesis 49:10* zou vervullen. Vele eeuwen later, toen een Joodse prinses van koninklijken bloede – uit de lijn van Juda-Perez – in het huwelijk trad met een Ierse vorst uit de lijn van Juda-Zerah, werd de aloude breuk, veroorzaakt door Zerah's broer Perez, hersteld.

Wat was de aanleiding tot het embleem van de "Rode Rechterhand"? Antieke Ierse overlevering vertelt dat de "Rode Hand" in de heraldiek van Noord-Ierland op de hierna volgende wijze ontstond: Lang geleden zaten twee Ierse broers in een boot en toen zij de kust van Ierland naderden kwamen zij overeen dat, wie van hen tweeën het eerst Ierse bodem zou bereiken, degene zou zijn die het land tot bezitting zou erven. Terwijl zij dichterbij de kust kwamen, hakte een van de broers zijn rechterhand af en gooide die van verre op het land, daarbij uitroepend dat het land nu van hem was. Deze overlevering is natuurlijk een verward en denkbeeldig verdichtsel over hoe de "Rode Hand" zo'n nadrukkelijke plaats kreeg in de Noord-Ierse geschiedenis.

Zoals hiervoor al opgemerkt, er staat een "**Rode Rechterhand**" afgebeeld op de officiële vlag van Noord-Ierland! Er is overvloedig bewijsmateriaal gevonden, achtergelaten door "Het Volk van de Rode Hand" op hun reis van de Oriënt (**Palestina**) naar **Ierland**; waaronder sporen in Noord-Afrika en Spanje, in de vorm van overleveringen over de "Rode Hand". Antieke geschiedenis heeft vaak een kern van waarheid, maar verpakt in mondelinge overleveringen. Er zijn echter ook mensen die gewoon geloven dat enkel en alleen de Bijbel de werkelijke sleutel bevat, waarmee het raadsel over de oorsprong van de "Rode Hand" te ontsluiten is.

“Ridders van de Rode Tak”

Opmerking:

The Observer's Book of Flags beschrijft de heraldiek die heden te vinden is op de Noord-Ierse vlag aldus: “*Het kruis van St. Joris (St. George's Cross) met het zeer oude provinciale embleem, de gekroonde "bloedrode rechterhand" van Ulster in het centrum, vormt de vlag van Noord-Ierland. Een schild met daarop hetzelfde embleem, vormt het vaandel van de Gouverneur van Ierland*”. (pag. 28) Volgens William Semple's boek, *The Scottish Tartans*, zijn er talloze families in Ierland, alsmede 10 tot 12 Schotse families, die in het blazoen van hun familie een afbeelding van deze Rode Hand voeren en één daarvan zelfs driemaal.

Verder wordt er verteld dat “**De Rode Hand van Ulster**” in sommige kringen gezien wordt als het symbool van de volgende gebeurtenis: het binden van de **rode draad** om de hand van Zerah. (*Genesis 38:24-30*) En ook dat hij gezien wordt als het symbool van het feit dat in de oudheid, de Ridders van Ulster de aanzienlijksten waren in de geschiedenis van dit eiland (Ierland). Zij stonden bekend als **de Ridders van de Rode Tak** (van Zerah). (de “*Larne Times*”, Noord-Ierland, 24 december 1986) De Ierse historicus Thomas Moore verwijst eveneens naar.. “**de gevierde Ridders van de Rode Tak, zo triomfantelijk bezongen door vele barden...**”. (*The History of Ireland, deel I, pag. 89-90*) Deze “**Rode Hand**” is duidelijk terug te voeren naar de “**Rode Tak**” ofwel de koninklijke lijn (de koninklijke **tak**) uit de koningsstam **Juda**, die – bijna 4000 jaar geleden – door de almachtige God werd aangesteld om de **koninklijke scepter** te hanteren. (*Genesis 49:10*)

De verbinding tussen Juda en Darda

Hoe kwam “Het Volk van de Rode Hand” naar Ierland? Om dit te ontdekken, moeten we eerst deze vraag stellen: Wie waren de afstammelingen van Juda's zoon **Zerah**? “*En de kinderen van Zerah waren Zimri, en Ethan, en Heman, en Chalcol, en Dara. Deze allen zijn vijf.*” (*1 Kronieken 2:6*) In 1 Koningen 4:31 vinden we echter dat deze laatste kleinzoon van Juda ook **Darda** werd genoemd. Hier wordt ons verteld dat koning Salomo, afstammeling van Perez, “*wijzer was dan alle mensen; dan Ethan (...) en Heman, Chalcol, en Darda*”. (*1 Koningen 4:31*) Over “Dara” en “Darda” zegt *Unger's Bible Dictionary*: “*zij zijn ongetwijfeld één en dezelfde*”.

In *Smith's Dictionary of the Bible* staat dat Flavius Josephus Darda gelijkstelt met de Griekse Dardanos: “**Darda**...Joseph(us) **Dardanos**; Darda” (*deel 1, pag. 397*). “**Dardanus** (...) *de mythische stichter van Dardanus aan de Hellespont (dat is: de Dardanellen) en voorvader van de Dardanen van Troas (een gebied beheerst door de Trojanen) (...) werd de aartsvader van het Koninklijk Huis van Troje*”. (*Encyclopaedia Britannica, 11de ed., deel VII, pag. 829*).

Het waren Hebreëën die in de oudheid Troje bouwden! Volgens de Schotse historicus John MacLaren had een bepaalde groep Israëlieten zich in een zeer ver verleden al gevestigd in Klein-Azië. (**Opmerking:** In die tijd werd het westen van Klein-Azië bewoond door voornamelijk Griekse kolonisten, maar sommige van die “Grieken” waren in feite Israëlieten die tussen de Grieken leefden.)

“*De Hebreëën bouwden toen een altaar voor de HEERE hun God om Hem te danken voor hun redding van de Egyptenaren. De koning van de Grieken bezocht samen met zijn Hebreeuwse dienaar hun kampementen en gebood hen om een stad te bouwen en die te versterken, zodat zij zich tegen hun vijanden konden beschermen (...)* **Zij begonnen toen met de bouw van de stad Troje.**” (*The History of Ancient Caledonia, ed. 1879, pag. 4*) Bovendien vertellen beide Josephus en 1 Makkabeeën, dat er ver vóór Christus al Israëlieten in Zuid-Griekenland woonden. Hij haalt de woorden aan van de Spartaanse koning Areüs, die zei: “*Wij hebben ontdekt dat de Joden en de Lacedemoniërs (Spartanen uit Zuid-Griekenland) van één en dezelfde volksstam zijn en verwant zijn met de familie van Abraham*”. (*boek 12, hst. 4, sec. 10, blz. 296-297*)

Een boek genaamd *Hellosemitica* vertelt dit: "En Hecataeus uit Abdera (in de 4e eeuw voor Christus) vertelt al over de Exodus van Israël en de migratie (uit Egypte) van **Danaos en Cadmus**, als één en dezelfde gebeurtenis (...) Vandaar de overtuiging (...) dat de Spartanen (waarvan de koningen (...) beweren af te stammen van Danaos) **broederen zijn van de Joden en afstammen van de verwanten van Abraham**". (*Hellosemitica*, 1965, pag. 98)

Ook de apostel Petrus spreekt over "verstrooide" Israëlieten, die in de eerste eeuw na Christus leefden in "Pontus, Galatië, Kappadocië, Azië en Bithynië". (1 Petrus 1:1) Tegen die tijd waren alle "twaalf stammen in de verstrooiing", volgens de apostel Jakobus. (Jakobus 1:1)

In een ver verleden al waren er Israëlieten verhuisd naar Zuid-Griekenland, terwijl anderen van hen zich hadden gevestigd onder de Grieken in het westen van Klein-Azië (het huidige Turkije), in de omgeving van Troje. Er bestaan feitelijk enige zeer oude landkaarten waarop in de nabijheid van Troje een gebied genaamd "**Dardanië**" staat aangegeven. Ook is het belangwekkend dat het zuidelijke deel van de waterweg die van de Egeïsche Zee naar de Zwarte Zee leidt, nog altijd bekend is als de **Dardanellen**. In Zuid-Griekenland en in het westen van Klein-Azië hebben, temidden van de Hellenen (dat zijn: Griekse koloniale), afstammelingen van Darda geleefd en hun naam, **Dardanen**, is overgegaan op dit beroemde kanaal – **Dardanellen**.

Ook is het zo dat de eerste koning van Londen, Engeland, "**Brutus de Trojaan**" werd genoemd. Een zeer oude Britse geschiedenis, gepubliceerd in 1661, heeft het volgende te vertellen over deze Brutus: "In de dagen van koning Edward I (koning van Engeland van 1272 tot 1307) (...) werden er vanuit Lincolne, waar een parlement zitting had, na veel en ijverige onderzoek van oudheden (...) brieven gezonden naar de paus van Rome, verzegeld met de honderd zegels van honderd getuigen, (...) waarin verklaard en met bewijs onderbouwd werd, dat in de tijd van Eli en Samuël de profeet, **Brutus de Trojaan hier aan land kwam** en dit land (voorheen **Albion** genaamd vanwege de krijtrotsen bij Dover), naar zijn eigen naam Brittannië noemde. (...) En daar hij drie zonen had, Locrinus, Albanactus en Camber, verdeelde hij bij zijn sterven dit land in drie delen of provincies, Loegria, **nu Engeland**, (...) werd gegeven aan Locrinus de oudste zoon; Albania (**Schotland**) aan Albanactus, de tweede zoon; Cambria, nu bij vergissing bekend onder de naam **Wales**, aan Camber, zijn derde zoon". (Percy Enderbie, *Cambria Triumphans, of Britain in its Perfect Lustre*, 1661)

Volgens zeer oude geschriften in Wales kwam **Brutus naar Brittannië toen Eli in Israël de Priester Gods was**: "En toen Brutus de stad (Londen) gebouwd had en haar versterkt had met muren en kastelen, zegende hij haar en stelde onbuigzame wetten in, om te kunnen regeren over hen die daar vreedzaam wilden wonen, en hij begunstigde de stad en gaf haar privileges. In diezelfde tijd was Eli de Priester, richter in Judea en was de Ark des Verbonds in het bezit van de Filistijnen". (*The Welsh Bruts*)

Bovendien, alle koninklijke families van Noordwest-Europa kunnen hun lijn van afstamming terugvoeren tot op de ver verleden koningen van Troje en zoals al opgemerkt, op z'n minst een aantal van hen stamt af van de zeer oude Joodse familie van Darda, de kleinzoon van Juda! In *The Ancient History of Caledonia* van MacLaren wordt verteld, dat de volkeren van de "**Twaalf Stammen van Israël**" (pag. 14) de stad **Troje** bouwden (pag. 4) en later, toen de stad was gevallen, zijn sommigen van hen per schip gevlucht en de Middellandse Zee overgestoken naar Spanje, om uiteindelijk naar **Ierland** te gaan. Toen Jeremia en zijn schrijver Baruch, met de dochters van koning Zedekia, van Egypte naar Ierland reisden, werden zij geëscorteerd door Milesische huurlingen (oftewel Gaels, Galliërs). Na een betrekkelijk kort oponthoud in Spanje, reisden zij verder naar Ierland – naar een land waarvan zij wisten dat daar landgenoten woonden, die daar al honderden jaren voor de val van Jeruzalem in 586 vóór Christus een koninkrijk hadden gevestigd!

De Troon van David verplaatst van Palestina naar Brittannië

Hoe kwam de "Troon van David" uit het land Israël in Ierland terecht? De profeet Ezechiël vertelt

ons hoe de HEERE God dat tot stand gebracht heeft. God inspireerde Ezechiël om aan Zijn volk Israëel een intrigerend raadsel op te geven betreffende twee grote adelaars, waarvan de ene Babylon moet voorstellen en de andere Egypte. De Babylonische adelaar veroverde Juda en verwoestte zijn koninkrijk en bracht zijn koning en vorsten ten val. Koning Zedekia – hoewel door Nebukadnezar op de troon gezet – zocht verraderlijk steun bij Egypte, om de Joden te helpen zich van de Babylonische overheersing te bevrijden. Maar God had gezegd dat de Egyptische “adelaar” niet in staat zou zijn om Juda te verdedigen.

Door middel van deze voorstelling, maakte de almachtige God aan Ezechiël bekend wat Hij van plan was te doen: *“Ik zal ook van den oppersten tak (koning Zedekia) des hogen ceders (Juda) nemen, dat Ik zetten zal; van het opperste zijner jonge takjes (Zedekia’s nakomelingen) zal Ik een tederen (een dochter) afplukken, denwelken Ik op een hogen en verhevenen berg planten zal; Op den berg der hoogte van Israëel (niet Juda) zal Ik hem planten; en hij zal takken voortbrengen, en vrucht dragen, en hij zal tot een heerlijken ceder worden, (...) Zo zullen alle bomen des velds (alle volkeren) weten, dat Ik, de HEERE, den hogen boom (Juda) vernederd heb, den nederigen boom (de tien stammen van Israëel) verheven heb, den groenen boom verdroogd, en den drogen boom bloeiende gemaakt heb; Ik, de HEERE, heb het gesproken, en zal het doen”.* (Ezechiël 17:22-24)

Verder vertelt Ezechiël dat God de hoge boom zal vernederen en de nederige boom zal verhogen, daarbij vermeldend dat de “onheilige, goddeloze vorst van Israëel” (**koning Zedekia**) spoedig zijn kroon zal verliezen: *“Alzo zegt de Heere HEERE: Doe dien hoed weg, en hef dien kroon af, deze zal dezelfde niet wezen; Ik zal verhogen dien, die nederig is (de mindere vorst van Ierland), en vernederen dien (koning Zedekia), die hoog is. Ik zal die kroon (dat is de Troon van David) omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; ja, zij zal niet (meer “omgekeerd”) zijn, totdat hij kome, die daartoe recht heeft, en dien (Christus) Ik (de kroon – de Troon van David) geven zal”.* (Ezechiël 21:25-27) Dit vers kan onmogelijk betekenen dat de Troon van David er niet meer zal zijn – zal ophouden te bestaan –, want de HEERE God heeft herhaaldelijk beloofd dat Davids Troon “voor eeuwig” zal standhouden en dat die troon net zo standvastig zal zijn als de zon en de maan. (Psalm 89)

Het is een vaststaand feit dat God de Troon van David driemaal heeft “omgekeerd” (een bocht liet maken, een andere richting heeft gegeven):

1. Vanuit het oude land **Israëel** ging de troon van David, via Egypte en Spanje, naar **Ierland**;
2. Vanuit **Ierland** werd deze Troon gebracht naar Scone in **Schotland**;
3. Vanuit **Schotland** werd hij meegenomen naar **Londen in Engeland**.

Toen koning Jakobus VI van Schotland in het jaar 1603, tevens koning Jakobus I van Engeland werd, voegde hij deze twee kronen, die van Engeland en die van Schotland, samen in zijn lijn van afstamming, de bloedlijn van David. Geschiedkundigen volgen de afstamming van de Britse vorsten terug tot de vroege Schotse en Ierse koningen via koning Jakobus I. Vanaf daar volgen we hun koninklijke lijn van voorvaderen helemaal terug tot aan koning Zedekia van Juda, die een afstammeling was van koning David.

De Britse koning Jakobus I (1603-1625) was van Schotse afkomst en hij wist dat hij een nakomeling was van de aloude Schotse en Ierse koningen. Maar besepte hij, dat hij ook afstamde van de doorluchtige koning David, de koning over geheel Israëel? Jakobus werd in 1603 gekroond tot koning over Schotland en Engeland. Tien jaar later (12 april 1613) legde hij in Whitehall in Londen, Engeland, de volgende opmerkelijke verklaring af: *“Er is een dubbele reden waarom ik zorgvuldig moet omgaan met de welstand van dat volk, eerstens als koning van Engeland en ook als koning van Schotland, want de vroegste koningen van Schotland stammen af van de Ierse koningen”.* Enige jaren geleden, toen ik in Engeland het historische Hatfield House (nabij Londen) bezocht, zag ik een antieke koninklijke stamboom, tentoongesteld in een der vertrekken van dat historische huis. Men vertelde mij dat het de stamboom van **koningin Elizabeth II** is, helemaal terug tot **koning David**. In de Bijbel vinden we de afstammingslijn van David: **helemaal terug tot Adam!**

De twee profetieën van Ezechiël, zoals te vinden in de hoofdstukken 17 en 21, openbaren dat het Koninkrijk Juda vernederd zou worden, terwijl het lagere volk van het tienstammige Koninkrijk Israël, – waarvan er verscheidene leefden in Brittannië en in noordwestelijke Europese landen – spoedig verhoogd zou worden, doordat het geregeerd zou worden door een nazaat van koning David. Zoals we gezien hebben, de bestemming van die Troon van David was, dat hij zou overgebracht worden vanuit het Koninkrijk Juda naar Ierland, daarna naar Schotland en tenslotte zou hij in 1603 meegenomen worden naar Engeland door koning Jakobus I (voor de Schotten Jakobus VI)! En precies zoals de almachtige God beloofd had, is de Britse Troon – in de loop van de 18de, de 19e, de 20e en 21e eeuw – wereldberoemd geworden als de oudste en meest prestigieuze, ononderbroken bezette troon ter wereld. En dit is zo, omdat de almachtige God plechtig aan zijn knecht koning David beloofde, dat Hij Davids Troon zou verhogen! Er is een tijd geweest, dat deze troon heerste over een vierde gedeelte van de wereld en over een kwart van de wereldbevolking.

En nog heden zwaait de Britse Troon symbolisch de scepter over honderden miljoenen mensen, burgers van het **Gemenebest der Naties**. Niet langer genoemd het **“Britse Gemenebest der Naties”**, omdat de meeste van die burgers niet van Britse afkomst zijn. Wèl tot de Britse naties behoren: Canada, Australië, Nieuw-Zeeland en Brittannië.

Het Evangelie van Lukas vertelt ons dat de HEERE Jezus zal zitten op de Troon van David: *“Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heere, zal Hem den troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn.”* (Lukas 1:32-33)

De Bijbel beschrijft hoe deze zeer gezaghebbende Troon nog eenmaal, voor de laatste keer, verplaatst (“omgekeerd”) zal worden bij de tweede komst van Christus. Als Jezus Christus, de koninklijke Zoon van koning David, voor altijd plaats zal nemen op die Troon en vanuit Jeruzalem voor eeuwig zal regeren over alle volkeren. *“Te dier tijd zullen zij Jeruzalem noemen, des HEEREN troon; en al de heidenen zullen tot haar vergaderd worden, om des HEEREN Naams wil, te Jeruzalem; (...) In die dagen zal het huis van Juda gaan tot het huis van Israël.”* (Jeremia 3:17-18)

Ook de profeet Zacharia zegt: *“Het zal te dien dage geschieden, dat er levende wateren uit Jeruzalem vlieten zullen, (...) En de HEERE zal tot Koning over de ganse aarde zijn;”* (Zacharia 14:8-9) De profeet Jesaja beschrijft deze wereldwijde Troon van Christus, regerende vanaf de berg Sion in Jeruzalem, in Jesaja 11:1-9. Verder zegt Jesaja dat Jezus Christus dan als de “Vrededorst” zal zitten op de “Troon van David”: *“Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon van David en in zijn koninkrijk, (...) van nu aan tot in eeuwigheid toe”.* (Jesaja 9:6) Deze oudste der tronen zal niet meer worden “omgekeerd”, totdat de generatie komt die getuige zal zijn van de glorierijke komst van Silo (dat is de Messias) – **“totdat Hij kome, die daartoe recht heeft, en dien Ik geven zal”**. (Ezechiël 21:27; zie ook Genesis 49:10)

De “Stone of Scone” – afkomstig uit Palestina?

In december 1996 werd er een “homp zandsteen (genaamd de “Stone of Scone”)” vanuit Londen in Engeland, teruggebracht naar Edinburgh in Schotland. Terwijl de doedelzakken klonken en de Schotten juichten, werd: *“De bleekgele steen – waarop tot 1296 elke opperkoning van Schotland was gekroond – op vrijdag (15 november 1996) naar huis gebracht, onder het gepijp van doedelzakken, het geproost met whiskey en op een extra vrije schooldag.... De Steen kwam naar huis omdat de Britse regering van premier John Major had besloten dat dat zo hoorde en dat hij tentoongesteld moest worden in het Kasteel van Edinburgh....”.* (The Los Angeles Times, 16 november, 1996) Heden ligt deze steen veilig bewaard in voornoemd kasteel in Schotland. Waarom is die steen zo belangrijk voor de Schotten, voor de bevolking van Brittannië en voor de uit Brittannië afkomstige volkeren van het Gemenebest: Engeland, Schotland, Noord-Ierland, Canada, Australië en Nieuw-Zeeland? Die antieke, hooggewaardeerde Stone of Scone wordt genoemd: **“het alleroudste en meest gerespecteerde gedenkteken ter wereld”**. (The Archaeological Journal, september 1856)

Enige jaren geleden nog, zagen bezoekers van de **Abdij van Westminster** in Londen, als zij de steen bekeken, daarnaast een bordje staan met daarop de woorden: "**Jakobs stenen hoofdpeluw**". Ik herinner mij, dat ik zelf dat bordje naast de antieke steen in de Abdij van Westminster heb zien staan. Het bordje is later verwijderd en ik heb niet kunnen uitvinden waarom men het heeft weggehaald. Had de Britse ambtenarij in de abdij bezwaar tegen dit bordje, waarop duidelijk de band werd vermeld tussen de Britse volkeren en het aloude volk Israël in het Heilige Land?

Tijdens hun bezoek aan de Abdij van Westminster, kunnen bezoekers een boek kopen met de titel "*Westminster Abbey Official Guide*". Let op de volgende interessante bewering op pag. 128 van deze Officiële Gids: "**Kroningszetel** – de kroningszetel werd gemaakt voor Edward I (van Engeland) om de beroemde Stone of Scone in te vatten, die hij in 1296 in beslag nam en uit Schotland meebracht naar de Abdij (in Londen) (...) De legenden betreffende dit mysterieuze voorwerp tieren welig en de overlevering identificeert deze steen met die, waarop Jakob zijn hoofd te rusten legde bij Bethel – "Toen stond Jakob (dat is de aartsvader van Israël) des morgens vroeg op, en hij nam dien steen, dien hij tot zijn hoofdpeluw gelegd had, en zette hem tot een opgericht teken, en goot daar olie boven op". (Genesis 28:18) Jakobs zonen namen deze steen mee naar Egypte (waar zijn nakomelingen tot de Exodus verbleven) en vandaar ging hij mee naar Spanje met koning **Gathelus**, de **zoon van Cecrops, bouwer van Athene**".

"In ongeveer 700 voor Christus duikt deze steen op in **Ierland**, waarheen hij was meegenomen door de Spaanse koning **Simon Brech**, toen hij het eiland binnenviel. Daar in Ierland werd de steen geplaatst op de heilige **Heuvel van Tara** en kreeg de naam "**Lia-Fail**", ofwel de "**Noodlot-steen**", ook wel "**Steen van Lotsbestemming**". (...) **Fergus Mor MacEirc** (overleden in 502?), de grondlegger van de **Schotse monarchie** en zelf stammend uit het koninklijke bloed van Ierland, ontving de steen in **Schotland**, waarna Kenneth MacAlpin (overleden in 849) hem tenslotte afleverde in het klooster van Scone..." (Westminster Abbey Official Guide, ed. 1994)

Deze Officiële Gids vertelt ook, dat **deze Stone of Scone** eeuwenlang een voorwerp van verering was voor de Schotten, die het idee hadden dat "zolang de steen in het land was, de Schotse Staat onwankelbaar zou zijn". Op deze steen werden hun koningen gekroond tot aan John Balliol en men zegt dat Kenneth de volgende spreuk erop liet graveren: "Waar deze steen ook gevonden worde, als het lot gunstig is, zullen Schotten over dat gebied tot vorsten gekroond worden". (pag. 47)

[Een aantal Kelten ofwel Gaels (Galliërs) van Israëlitische oorsprong bewoonden eens het Iberisch schiereiland (het huidige Portugal en Spanje). Portugal dankt haar naam aan deze "Gaels". Zij bouwden daar een "seaport", een zeepoort, een zeehaven. **Port-u-gal** is de "poort (haven) van de Gaels".]

En verder: "Deze zetel met daarin de steen, wordt bij kroningsceremonies overgebracht naar het heiligdom van de Westminster Abdij en alle heersers sinds 1308 zijn hierop gekroond, met uitzondering van deze drie: Edward V; Edward VIII; en waarschijnlijk Mary II." (pag. 47) Het is duidelijk dat er onder de volkeren van Groot-Brittannië een sterke overlevering bestaat in verband met deze Stone of Scone, namelijk dat dit dezelfde steen is als waarop de patriarch Jakob zijn hoofd legde, tijdens zijn slaap in de buurt van Bethel: "Toen stond Jakob des morgens vroeg op, en hij nam dien steen, dien hij tot zijn hoofdpeluw gelegd had, en zette hem tot een opgericht teken, en goot daar olie boven op". (Genesis 28:18) Verder sprak Jakob: "En deze steen, dien ik tot een opgericht teken gezet heb, zal huis Gods wezen (dat is "**vertegenwoordigen**"). (Genesis 28:22) Wat bedoelde Jakob toen hij zei dat de steen, die hij tot een teken (een pilaar) had opgericht, "Gods Huis zou zijn"?

Het Koninklijke "Huis" van David

God gaf aan de profeet Nathan de opdracht om aan koning David te vertellen dat God van plan was om voor David een "Huis" te bouwen – **een eeuwigdurende koninklijke dynastie**: "Ook geeft u de HEERE te kennen, dat de HEERE u een huis maken zal". (2 Samuël 7:11 en :12-29) Jakobs stenen hoofdpeluw,

die hij heiligde door hem met olie te zalven, zou voor Gods volk Israël het symbool worden van die koninklijke dynastie! Dat "**teken**", die "**pilaar**", werd later gebruikt bij de kroning van alle koningen van Juda. In ongeveer 835 vóór Christus werd Joas tot koning gekroond op een wijze die zeer veel weg heeft van de ceremonie die heden door de Britten wordt gebruikt: *"Daarna bracht hij des konings zoon (Joas) voor, en zette hem de kroon op, en gaf hem de getuigenis; en zij maakten hem koning, en zalfden hem; daartoe klaptten zij met de handen, en zeiden: De koning leve!"* (2 Koningen 11:12) (...) *"En zij (koningin Athalia) zag toe, en ziet, de koning stond **bij den pilaar**, naar de wijze, en de oversten en de trompetten bij den koning;"* (2 Koningen 11:14a)

Op deze zelfde manier gebeurde het in 621 vóór Christus bij **koning Josia**: *"De koning nu stond **aan den pilaar**, en maakte een verbond voor des HEEREN aangezicht, om den HEERE na te wandelen, en Zijn geboden, en Zijn getuigenissen, en Zijn inzettingen..."*. (2 Koningen 23:3) Historicus John MacLaren zegt: *"Jakobs hoofdpeluw werd als voetenbankje gebruikt door alle vorsten die, na de uittocht uit Egypte, geregeerd hebben"*. (*The History of Ancient Caledonia*, pag. 10) Wat was deze "**pilaar**" waarbij de koningen van Juda bij elke belangrijke staatsaangelegenheid stonden? Het was **Jakobs Steen**!

Bij monde van de op zijn sterfbed liggende patriarch Jakob, beloofde de almachtige God aan Jozef belangrijke aardse zegeningen en Zijn Goddelijke bescherming. (Genesis 49:22-26) In die profetie over de laatste dagen, zegt de HEERE God: *"Maar zijn boog (militaire macht) is in stijfheid gebleven, en de armen zijner handen zijn gesterkt geworden, door de handen van den Machtige Jakobs; daarvan is hij **de herder, steen Israëls**"*. (Genesis 49:24) In de *New American Standard* staat: **"Daar vandaan komt de Herder, de Steen van Israël"**. Er zijn er die geloven dat in dit getuigenis de materiële "Steen van Israël" ofwel "de Steen van Lotsbestemming" ligt opgesloten.

Vele schriftplaatsen vertellen ons duidelijk dat, in Geestelijk opzicht, Jezus Christus de "Rots" of "Steen Israëls" is. (1 Korinthe 10:4; Efeze 2:20) Niettemin zalfde de patriarch Jakob een speciale steen of "pilaar", daarbij getuigend dat deze "**stenen pilaar van Jakob**", **op tastbare, stoffelijke wijze**, het "**Huis Gods**" zou vertegenwoordigen. (Genesis 28:22) God openbaarde aan David dat Hij voor David een koninklijk huis zou bouwen; en is het nu niet heel toepasselijk dat deze "**Herdersteen van Jakob**" nog altijd gebruikt wordt door afstammelingen van Juda, waarvan de troon nu gevestigd is *"op de berg der hoogte van Israël"* (Ezechiël 17:23) – in de stad Londen, Engeland, in Groot-Brittannië, bij de volkeren van de zoon van Jozef, Efraïm?

Jakobs Peluwsteen draagt vele namen: "**de Stone of Scone**", "**Steen van Lotsbestemming**", en soms ook "**Lia Fail**" ("**Wondere Steen**"). "**Het verhaal van Lia Fail**: – *in de vroegste dagen werd hij rondgedragen door (Israëls) priesters op hun tocht door de woestijn (vandaar de nog steeds aan beide zijden aangehechte, versleten draagringsen). In later dagen werd hij over de zee van Oost naar West gebracht – "naar de einden der aarde, tot waar de zon ondergaat"*. Zijn toenmalige dragers hadden zich vanaf het begin voorgenomen om *"zich over de wateren te begeven, op zoek naar hun broederen"*. Hoewel zij schipbreuk leden op de noordkust van Ierland, werden zij samen met Lia Fail gered..... Eochaidh *"liet een rijtuig halen voor Lia Fail en hijzelf nam daar bovenop plaats"*. Toen werd op zijn bevel het verhaal van de Steen naverteld, *"en terwijl Erimionn (Heremon; Eochiadh) op de Steen was gezeten, met de kroon op zijn hoofd en de mantel om zijn schouders, klaptten en juichten allen"*. *Van die dag aan werd de naam van die plaats genaamd Tara."* (Milner, *The Chronicles of Eri*, deel II, pag. 88-90)

Zou het feit dat de Stone of Scone nu weer veilig in Kasteel Edinburgh bewaard wordt, geen hinderpaal kunnen zijn voor de volgende Britse vorst (Charles of William, of wie dan ook de volgende is) om gekroond te kunnen worden, zittend op Edwards kroningszetel met de speciaal ontworpen voet, waarin die peluwsteen van Jakob behoort te liggen? Neen! De Schotten hebben de Britse autoriteiten edelmoedig beloofd, dat zij voor de kroning van elke toekomstige vorst van Brittannië, het vervoer van de steen naar de Abdij van Westminster zullen toestaan!

Ontleding van de "Steen van Lotsbestemming"

Wat dan, is de werkelijke oorsprong van deze opmerkelijke Steen? Is hij slechts een **willekeurige uit Schotland** afkomstige steen, zoals sommigen beweren? Of komt hij uit het voormalige Beloofde Land van Israël, **uit de buurt van Bethel**, waar Jakob tijdens die bijzondere nacht er met zijn hoofd op sliep en een door God geïnspireerde droom kreeg? (*Genesis 35:1-15*) Het "Beloofde Land" was door de HEERE God beloofd aan Abraham, Izaäk en Jakob en aan hun nakomelingen! Later erfden de twaalf stammen van Israël dat uitverkoren land.

Opmerking:

Tegenwoordig eisen de **Palestijnen** het land Palestina op als "hun land"! De Bijbel en de geschiedenis maken evenwel duidelijk, dat deze Palestijnen hoofdzakelijk afstammen van Jakobs broeder Esau/Edom, vermengd met nog wat Filistijnen en bepaalde andere heidense volkeren. De huidige impasse in het Midden-Oosten is hoofdzakelijk het gevolg van de strijd tussen deze **Edomieten en de afstammelingen van Israël: de Joden** en de Angelsaksische en Keltische volkeren in de wereld.

Sommigen hebben de misvatting dat de Stone of Scone niet uit Palestina, maar uit Schotland afkomstig is. Wat is eigenlijk de samenstelling van die antieke steen? Hij wordt omschreven als een "kalkrijke zandsteen". Zijn er in het hedendaagse Palestina ook plaatsen die rijk zijn aan "kalkrijke zandsteen"? Vast en zeker! Toen Brittannië onder een mandaat van de Volkerenbond het bestuur had over Palestina, werd er een onderzoek ingesteld naar de aardlagen in het Heilige Land. In een in 1935, namens de regering van Palestina gedane publicatie (door geologisch adviseur G.S. Blake, BSc., A.R.S.M., F.G.S.), vinden we bewijs dat de Stone of Scone heel goed uit Palestina afkomstig kan zijn. (*The Stratigraphy of Palestine and its Building Stones, pag. 5-9; 15-19; 51; 78; 98*)

In het geologisch onderzoek van meneer Blake, vertelt hij over zandsteen in "de kustvlakten van Gaza", in het "Beër Sjeva District" (pag. 5), en ook in "het noorden van Gaza" (pag. 6); "de enkele bergkam tussen Caesarea en Haifa bestaat uit zeer kalkrijke zandsteen" (pag. 9); Blake vertelt verder dat er zandsteen gevonden is in het "binnenland", in het "Jordaangebied" en in het "Overjordaanse District". (pag. 25, 29, 51). "Er is in het gebied rond de Dode Zee een formatie van rode zandsteen". (pag. 78) "Kalkrijke zandsteen: De meeste zandsteengroeven (...) vinden we op de bergrand tussen Atlit en Tantura (op de kustvlakten)." (pag. 98)

Bethel, waar Jakob zijn "peluwsteen" vond, is gelegen in het binnenland van Palestina. Dit geologische onderzoek geeft uitsluitsel dat zandsteen, zoals die waaruit de Stone of Scone bestaat, heel goed uit het Heilige Land afkomstig kan zijn. Het is een feit dat deze Steen uit het Beloofde Land – Palestina – afkomstig is, precies zoals de oude Britse overleveringen vertellen!

De harp van koning David in Ierse overleveringen

Volgens Ierse historici kwam Jeremia met zijn koninklijke gezelschap, waaronder de Joodse prinsessen ("Scota" en "Tea Tephi") uit Egypte naar Ierland, waar Tea Tephi in het huwelijk werd verbonden met een prins uit de koninklijke lijn van Zerah (de prins van de "Rode Hand"). Het zou voor ons dan ook helemaal geen verrassing moeten zijn, dat deze prinsessen verschillende koninklijke tradities van hun voorvader koning David, de harpist, meebrachten.

Is het mogelijk dat sommige Ieren, zoals zij beweren, afstammen van de koninklijke profeet, koning David? De beroemde Italiaanse astronoom **Galileo Galilei** stamde uit een muzikale familie, want hij was "de zoon van Vincenzo Galilei, een muzikant". (*Encyclopaedia Britannica, 15de ed., deel 5, pag. 638*) Galileo's vader, Vincenzo, publiceerde in 1581 – zeven jaar voordat de Spaanse Armada optrok tegen Engeland – een boek, waarin hij beweert dat de **harp**, die toen in **Ierland** heel algemeen was, haar populariteit daar dankte aan het feit dat hun voorvader, koning David, zo'n kundig harpist was. Vincenzo Galilei schrijft "dit oudste der instrumenten (de harp) is naar ons (Italianen) overgebracht vanuit

Ierland, waar ze heel vakkundig en in groten getale worden gemaakt. De bewoners van voornoemd eiland hebben zich, gedurende de vele eeuwen dat zij daar gewoond hebben, op deze kunst toegelegd, en bovendien, het is ook de Staat die zich daar speciaal voor beijvert; zij schilderen en graveren harpen op en in hun publieke- en privé-gebouwen en op hun Heuvel (van Tara); en zeggen dat hun reden daarvoor is, dat zij (de Schotse Ieren) afstammen van de koninklijke profeet David". De Britten noemen hen "Ulster Schotten", terwijl de mensen in de Verenigde Staten spreken over ditzelfde volk als "Schotse Ieren"!

In elk geval was David koning en profeet. (*Handelingen 2:30*) Ook werd hij "liefelijk in psalmen van Israël" genoemd (*2 Samuël 23:1*), want hij was een man "die op de harp spelen kan". (*1 Samuël 16:16-17*) De Ierse historicus Thomas Moore vertelt dat: "Diodorus Siculus aan de hand van enkele schrijvers uit de oudheid, rapporteert over een eiland, gelegen, zo zegt hij "tegenover Gallië (dat is Frankrijk)"; uit zijn beschrijving van positie en grootte... hun cirkelvormige tempel, hun kennis van het firmament en de vaardigheid van hun muzikanten op de harp, kan met zekerheid aangenomen worden dat in dit rapport Ierland beschreven wordt". (*The History of Ireland, editie uit 1837, deel 1, pag. 11*)

Ed Koch, de Joodse voormalig burgemeester van New York, vertelde eens aan kardinaal John O'Conner, een Amerikaan van Ierse afkomst: "Wij Joden, geloven dat de verdwenen tien stammen van Israël, terechtgekomen zijn in Ierland". (*U.S. News & World Report, 17 maart 1987*) Het is duidelijk dat burgemeester Ed Koch zelf ook geloofde, dat de Israëlieten "in Ierland terechtgekomen" waren. De Ierse geschriften uit de oudheid laten ons zien dat een aantal van de verstrooide Israëlieten (uit de verdwenen tien stammen) al een welvarende kolonie in Ierland had gesticht, ongeveer 600 jaar vóór de tijd van Jeremia. Volgens de Ierse historicus Geoffrey Keating, stonden de eerste, permanente kolonisten in Ierland, bekend als de "**Tuatha de Danaan**" (stam of volk van Dan), waarvan verder verteld wordt, dat zij, "nadat zij enige tijd in Griekenland verbleven (...) vandaar verder getrokken zijn in de richting van Denemarken en Noorwegen". (*History of Ireland, deel 2, pag. 59*) Wat betekent dat, "**Tuatha**"? "**Tuath**... woord uit de Ierse historie... een "**stam**" of "**volk**" in Ierland". (*New English Dictionary on Historical Principles, deel 20, pt 1, pag. 441*)

Keating vertelt verder: "**De Danaans** (...) vertrokken uit Griekenland na een veldslag met de Assyriërs en gingen naar Ierland; en ook naar Denemarken en noemden dat "Dan-Mares", dat is "het land van Dan". (*deel 1, pag. 195-199*) In de *Encyclopaedia Britannica* staat dat "volgens de Deense overlevering (...) Jutland (het vasteland van Denemarken) in bezit genomen werd door Dan, de aartsvader van de Denen". (*11de ed., deel 8*)

In *The Annals of Ireland* (De Annalen van Ierland) kunnen we het volgende lezen: "De **Danaans** waren een **hoogbeschaafd volk** (...) als gevolg van hun lange verblijf in Griekenland en hun omgang met de **Feniciërs. Zij verschenen voor het eerst in Ierland in 1200 vóór Christus, ofwel 85 jaar na de grote overwinning die door Deborah behaald werd**". Dit betekent dat zij Ierland koloniseerden, vele eeuwen voordat Zedekia's dochters, vergezeld door Jeremia, in ± 565-570 vóór Christus voet aan wal zetten op het "Eiland van Smaragd".

Wie was "Ollam Fodhla"?

Een paar jaar geleden publiceerde een Noord-Ierse krant het volgende belangwekkende artikel onder de naam: "**Zette een verdwenen stam van Israël, voet aan land bij Carrickfergus** (in Noord-Ierland)?" Het artikel gaat verder met: "Vele eeuwen geleden stapten drie (beroemde) personen aan land, op de kust daar waar heden Carrickfergus ligt. Dit gebeurde in ongeveer het jaar 582 vóór Christus (4 jaar na de val van Jeruzalem in 586). Deze drie bestonden uit een bejaarde man genaamd Ollam Fodhla (dat is Wetgever), zijn secretaris Baruch en een mooie prinses met de naam Tamar. Zij hadden bij zich een grote, ruwe steen... waarop zij zorgvuldig pasten. Volgens sommige gelovige geleerden, was de bejaarde man, die vele eeuwen geleden bij Carrick voet aan wal zette, niemand anders dan de profeet Jeremia.... De ruwe steen die zij bij zich hadden was, volgens de legende, de

Steen van Jakob, ofwel de Stone of Scone... Prinses Tamar wordt erg vaak beschreven in aloude Ierse poëzie, waarin ze genoemd wordt met de naam "Tea Tephi" ". (Larne Times, 24 december 1986)

Het is echter zo dat Jeremia, de koningsdochters en hun escorte (de Gaels) pas door Ahmose II uit Egypte verjaagd werden, toen hij de troon besteed in ongeveer 569 vóór Christus, of kort na dat jaartal. Jeremia moet dus in Ierland een paar jaar later aangekomen zijn – omdat Ierse historici ons ook vertellen dat dit koninklijke gezelschap uit Egypte op weg naar het smaragden eiland, ook nog enige tijd in Spanje heeft doorgebracht.

De Ierse historicus Thomas Moore zegt dat *"gedurende de duistere periode in de Ierse geschiedenis... de vorstelijke wijze man, **Ollamh Fodhla**, bijna de enige persoon is die in de overlevering scherp in het licht wordt gezet en waarvan opvalt dat hij van bijzondere historische waarde en waarheid is". (The History of Ireland, deel I, pag. 86)* Moore zegt dat er maar weinigen zijn, die het voorrecht hebben zo'n belangrijke, hoewel fictieve titel te dragen, als deze **"Grote Wetgever der Ieren", Ollamh Fodhla**, door Moore ook genoemd "dit illustere personage". (pag. 86-87)

Na het noemen van herauten, genezers, barden en muzikanten, voegt Moore daaraan toe: *"Aan deze beoefenaars van vaardigheden, stelde Ollamh Fodhla land ter beschikking; en stichtte ook een school voor algemene ontwikkeling in Tara, die later beroemd werd onder de naam "Mur-ollam-ham", ofwel "Hogeschool der wetenschappers". (pag. 88).* Ook heeft hij het over *"een luisterrijk paleis voor de prinses van Ulster, in de buurt waarvan een herenhuis gevonden werd dat het eigendom was van de gevierde **"Ridders van de Rode Hand (Rode Tak)"**". (pag. 89)*

"Ollam Fola (d.i. Jeremia) is in de oude geschiedenis befaamd als wijs man en wetgever, vooraanstaand in wetenschap, wijsheid en het oprichten van uitstekende instellingen. Zijn faam in de historie is erkend door zijn medaillon, dat in bas-reliëf, samen met dat van Mozes en andere grote wetgevers, geplaatst is in het interieur van de "Dome of the Four Courts of Dublin"... (Koepel met de vier rechtszalen van Dublin) De antieke archieven en kronieken van het koninkrijk moesten in opdracht van Ollam Fola opgeschreven en zorgvuldig bewaard worden in Tara en vormden zo de basis voor de "Antieke Geschiedenis van Ierland", genaamd het "Psalter of Tara". (The Annals of the Four Masters, notities van O'Connor, pag. 297) De Ierse geschiedenissen tonen absoluut een verband tussen **de vroege bewoners van Ierland en het Heilige Land en haar bevolking**. Dat is een onmiskenbaar feit, dat ieder die de Ierse geschiedenis zorgvuldig bestudeert niet zal kunnen ontkennen.

Christus hanteert de "sleutel Davids"!

Alle Ierse en Schotse geschiedschrijvers zijn het erover eens dat de huidige bezetters van de Britse Troon rechtstreeks afstammen van de koningen van Schotland en Ierland. Maar velen zijn zich niet van bewust van dit belangrijke feit: de antieke annalen van Ierland en Schotland bewijzen dat de wortels van de Ierse koningslijn terug te voeren zijn, helemaal tot aan het aloude Israëlitische **"Huis van David"**. De almachtige God heeft Zijn belofte, zoals we die vinden in Genesis 49:10, standvastig gehouden, namelijk dat de scepter, gegeven aan Juda, in de handen van zijn nakomelingen zou blijven tot de komst van Silo (de Messias). Verder deed, en hield God Zijn onbreekbare belofte aan koning David dat er voor eeuwig één van zijn afstammelingen zou zitten op de Troon van David! (2 Samuël 7) Na David zouden "alle generaties" één van Davids nakomelingen zien zitten op zijn Troon, waar ook ter wereld regerend over mede-Israëlieten – zo lang de zon en de maan op aarde hun licht blijven geven. (Psalm 89)

Maar: **de hoogste vervulling van Gods onherroepelijke beloften aan Juda** (in Genesis 49:10) en **van zijn onbreekbare eedzwering aan koning David**, (in 2 Samuël 7 en Psalm 89) **zal plaatsvinden in de Persoon van Jezus Christus, dè directe afstammeling uit het "Huis van David"!** (Lukas 3:23-33) De Bijbel profeteert dat de koninklijke familie, die tegenwoordig regeert op de Britse Troon (waarvan de afkomst vanaf koning David loopt via zijn zoon **Salomo**), vervangen zal

worden door een andere tak uit het Huis van David (vanaf David via Salomo's oudere broer **Nathan**), wanneer Jezus Christus wederkeert op aarde in grote macht en heerlijkheid, om zijn plaats in te nemen op "de Troon van Zijn vader David". (Lukas 1:32; Openbaring 3:21; 11:15) "Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heere, zal Hem den troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn!" (Lukas 1:32-33; zie ook Daniël 2:44-45)

Alleen Christus, de ware Messias, heeft de "sleutel Davids" in handen. (Openbaring 3:7) Alleen Hij – de lang voorzegde "Silo" – zal het volle vermogen van de "Troon van David" in werking stellen, wanneer Hij als "de Wortel (de Schepper) en het Geslacht (de Zoon) van David" het Koninkrijk Gods zal openbaren. (Openbaring 22:16) **Hij alleen bezit de Sleutel tot de eeuwige Troon van David! En alleen déze Messias is de Sleutel tot eeuwige wereldvrede, voorspoed en geluk!**

Nadat Christus voor de tweede keer is verschenen, zal Hij voor altijd zitten op de "Troon van David"! "Want een Kind (Jezus) is ons geboren, een Zoon (Christus) is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam... (...) Vrededorst; Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon van David en in zijn koninkrijk...". (Jesaja 9:5-6)

Het goede nieuws is, dat Christus de macht en heerlijkheid van de Troon van David zal delen met anderen (Openbaring 3:21) – met de twaalf apostelen (Mattheüs 19:28) en met vele anderen, die dan samen met Christus zullen regeren over alle "steden" op de gehele aarde. (Lukas 19:17-19; Daniël 7:25-27)

Als de lang verwachte Messias, Jezus Christus, de macht van Davids Troon zal activeren en deze troon zal verheerlijken met een heerlijkheid, die de macht en heerlijkheid tijdens de koninkrijken van David en Salomo verre zal overtreffen, hoe zal Hij dat dan doen? Hij Zelf zal op Davids aloude Troon plaatsnemen – en door de wonderbare Macht van God over de gehele aarde regeren, waarmee Hij vrede, geluk en voorspoed voor alle volkeren tot stand zal brengen! (Jesaja 2:1-5; 14:5-7)

Belangrijke vragen worden beantwoord

Wat zijn de belangrijkste vragen die gesteld en beantwoord moeten worden aangaande Gods belofte aan David, over een door God bevestigde, eeuwige, koninklijke dynastie via de nakomelingen van David? Is het wel waar, dat "koning David" geregeerd heeft over het Koninkrijk Israël in het vroegere land van Israël? Of is hij slechts een denkbeeldige figuur, die door de Joden is uitgevonden?

De Troon van David in de archeologie:

Ondanks de overvloed aan getuigenissen in de Bijbel, trekken sommige "geleerden" in twijfel of "de koning David van Israël" (1010-970 vóór Christus) wel echt bestaan heeft. Archeologische vondsten bewijzen echter hun volkomen ongelijk!

"Volgens de meeste wetenschappers staat "Huis Gods" (...) gegraveerd in deze oude Aramese gedenksteen uit Tel Dan in Noord-Galilea. Hoogstwaarschijnlijk is deze steen opgericht door de koning van Damascus, want de Tel Dan Gedenksteen pocht over overwinningen op "**Joram, de zoon van Achab, en op Ahazia... uit het Huis van David**". (Biblical Archaeology Review, juli-augustus 1997, pag. 34)

"Op de Tel Dan Gedenksteen wordt (...) **een regeerder uit Juda** (...) beschreven als **de koning uit het Huis van David**, dat is de dynastie die volgens de Bijbel begon **bij David in de tiende eeuw vóór Christus**". (pag. 41)

Zowel de geschiedenis, als de archeologie zeggen het unaniem: Koning David is een historische figuur die over het oude Koninkrijk Israël regeerde van ongeveer 1010 tot omstreeks 970 vóór Christus.

God heeft zijn verbond met David nooit verbroken!

God heeft duidelijk beloofd dat de Troon van David door alle generaties heen zou bestaan. (*Psalm 89:3-4*) Er zou altijd één van zijn erfgenamen op zijn Troon zitten. (*Psalm 89:29-37*) En "het is onmogelijk dat God liege". (*Titus 1:2; Johannes 10:35*) Er zijn echter bijbelgeleerden die abusievelijk geloven dat in Psalm 89:39-51 staat dat God zijn eeuwige verbond met David wél verbroken heeft. Deze onhoudbare conclusie laat alleen maar zien, dat zij helemaal niet begrepen hebben wat er in dit gedeelte van de Schrift eigenlijk staat!

Nadat God zijn onverbreekbare verbond met David – dat er voortdurend, door alle generaties heen (*Psalm 89:4-38*), één van zijn afstammelingen zou zitten op zijn troon – heeft gemaakt, zegt de psalmist: "Maar Gij hebt hem (Zedekia) verstoten en verworpen; Gij zijt verbolgen geworden tegen Uw gezalfde (Zedekia). Gij hebt het verbond Uws knechts te niet gedaan; Gij hebt zijn kroon (de kroon van Gods knecht Zedekia) ontheilgd tegen de aarde. (*Psalm 89:30-40*)

Bij oppervlakkige lezing van deze verzen, zouden sommigen kunnen denken dat het hier gaat om de persoon van koning David. Maar dit is niet het geval! God voorzegt hier wat hij zal doen met koning Zedekia (een afstammeling van David), vanwege zijn grove zonden. God verwierp David niet, noch smeed Hij zijn kroon ter aarde, maar Hij "verstootte" Zijn "gezalfde" (Zedekia), en "ontheilgde zijn kroon tegen de aarde" in 586 vóór Christus. God zond toen koning Nebukadnezar om het Koninkrijk Juda te verwoesten, Jeruzalem af te breken en om koning Zedekia en de meesten van zijn Joodse onderdanen als gevangenen mee te nemen naar Babylon. Ook vermoordden de Babyloniërs alle zonen van Zedekia!

Het is onverstandig **om aan te nemen dat het onderwerp van Psalm 89:38-51 koning David is, in plaats van koning Zedekia**. We moeten bedenken dat God met koning David een onconditioneel verbond sloot, omdat David zijn geloof aan God getoond had. God beloofde onvoorwaardelijk dat David een afstammeling op zijn troon zou hebben, binnen alle generaties. Maar God verbond wel voorwaarden aan zijn belofte voor de hem opvolgende toekomstige generaties. God zei dat "als" zij God gehoorzaam zouden zijn en doen wat recht is in Zijn ogen, **dan** zou de koningslijn via hen veilig zijn. In dat geval zou God zijn onbreekbare belofte aan David aan hen gestand doen. Waren zij God **niet gehoorzaam** en deden zij **wat kwaad is in Zijn ogen**, dan zou God de kroon **overbrengen naar een andere zoon**, of een **andere dochter van David**, zodat Hij zijn **onherroepelijke belofte aan David** gestand zou kunnen doen.

Blijft de Troon van Salomo voor eeuwig?

De HEERE God beloofde onvoorwaardelijk dat Hij via koning David **een eeuwigdurende dynastie** zou vestigen. Het Koninklijk Huis van David, – dat is te zeggen: zijn Troon en zijn Koninkrijk – **zou voor altijd blijven**, (*2 Samuël 7:13-16; 23:1-5; 1 Kronieken 28:4-5*) van geslacht tot geslacht, dus door alle generaties heen. (*Psalm 89:4-5*) Maar beloofde God ook aan Davids zoon Salomo dat er van geslacht tot geslacht een erfgenaam van hem op de Troon van zijn vader David zou zitten? Zeker niet! **De HEERE God heeft nooit onvoorwaardelijk beloofd dat er voor altijd een afstammeling van Salomo op de Troon van koning David zou zitten!**

De tegenwoordige Britse koninklijke familie kan haar lijn van afkomst, via Schotland en Ierland, terugvoeren tot de zoon van David, **Salomo**. God had aan David beloofd: "zo zal Ik uw zaad (Salomo) na u doen opstaan, (...) en Ik zal zijn koninkrijk bevestigen. Die zal Mijn Naam een huis bouwen; en Ik zal den stoel zijns koninkrijks bevestigen tot in eeuwigheid (in het Hebreeuws "olam")". (*2 Samuël 7:12-13*) Maar heeft het woord "olam", hier vertaald met "in eeuwigheid", altijd de betekenis van "oneindigheid"? Of kan het zijn dat "olam" ook een naar verhouding kortere periode kan aanduiden?

Hoewel het Hebreeuwse woord "olam" het idee van "eeuwig" of "voor altijd" kan betekenen – bijvoorbeeld als het wordt gebruikt voor het Huis des HEEREN (*Psalm 23:6*); voor Gods Troon (*Psalm*

45:7); of voor Zijn genade (*Psalms 138:8*); kan "**olam**" **niettemin ook spreken** over een **begrensde tijdsperiode**. Zoals: een slaaf zal zijn meester "*eeuwiglijk dienen*" (*Exodus 21:6*); rook zal "*in der eeuwigheid*" opgaan, zoals Jesaja 34:10 zegt; en de profeet Jona was in de buik van de vis "**olam**", "*in eeuwigheid*" (*Jona 2:6*), maar waarvan de HEERE Jezus zei dat het slechts "*drie dagen en drie nachten*" waren. (*Mattheüs 12:40*) We zien dus dat dit Hebreeuwse woord "olam" kan betekenen "een begrensde tijdsperiode" of het kan wijzen op de oneindigheid van tijd – dit is geheel afhankelijk van de context waarin het woord staat!

De HEERE God deed een onvoorwaardelijke belofte aan David, die zijn trouw aan God en zijn Woord getoond had. Maar de belofte die God deed aan Salomo – en aan al Davids opvolgers – was welzeker op bepaalde voorwaarden. God sprak tot koning Salomo: "**zo (= als, indien)** *gij voor Mijn aangezicht wandelen zult, gelijk als uw vader David gewandeld heeft, en doen naar alles, wat Ik u geboden heb, (...) zo zal Ik den troon uws koninkrijks bevestigen, gelijk als Ik een verbond met uw vader David gemaakt heb, zeggende: Geen man* (Hebreeuws "ish" – dit kan mannelijk zowel als vrouwelijk zijn) *zal u afgesneden worden, die in Israël heerse.*" (*2 Kronieken 7:17*; zie ook *1 Koningen 9:4-5*)

God baseerde Zijn belofte op **de uitdrukkelijke voorwaarde** dat Salomo Hem gehoorzaam zou zijn. Daarenboven **stelde God voorwaarden aan al Davids koninklijke opvolgers**: "*De HEERE heeft David de waarheid gezworen, waarvan Hij niet wijken zal, zeggende: Van de vrucht uws buiks zal Ik op uw troon zetten. Indien uw zonen Mijn verbond zullen houden, en Mijn getuigenissen, die Ik hun leren zal; zo zullen ook hun zonen tot in eeuwigheid op uw troon zitten.*" (Hebreeuws: **ad adi** = tot in eeuwigheid) (*Psalms 132:11-12*)

Daar David "*vele zonen*" had, (*2 Kronieken 28:5*) zou de HEERE God, mocht één van deze zonen de weg van de HEERE verlaten, gemakkelijk de lijn van afstamming kunnen omwisselen voor die van één van de andere van Davids nakomelingen, om zo zijn belofte aan David, over een eeuwig door het Huis van David bezette troon over Israël, gestand te doen. Omdat koning Salomo de weg van God wèl verliet, (*1 Koningen 11:1-13*) besloot God dat Zijn eigen Zoon, Jezus Christus, niet zou afstammen van Salomo, maar zou komen uit de lijn van Salomo's oudere broer, **Nathan**. (*Lukas 3:31*) De huidige Britse koninklijke familie stamt af van David via koning Salomo. Het einde van onze tijdsperiode zal voor deze Britse koninklijke familie tevens het einde betekenen van haar regeerperiode op de Troon van David. Zal dan het bestaan van de Troon van David eindigen? Of zal er dan Iemand (**Jezus Christus**) uit een andere tak van het Huis van David plaatsnemen op die Troon – om voor eeuwig in gerechtigheid op Davids Troon te heersen?

Opmerking:

Hoewel **koningin Elizabeth II** afstamt van koning David van Israël via zijn zoon Salomo en een fraai voorbeeld heeft gesteld van een hedendaags vorst op de Troon van David, hebben sommige leden van dit koninklijk huis niettemin in de afgelopen jaren grote schandalen veroorzaakt en perversiteiten begaan. Veel Britten vragen zich af of zij sommigen van de tegenwoordige leden van het koninklijk huis wel willen blijven steunen. Hoe zullen de Britten reageren als zij zullen zien dat bij de wederkomst van Christus, de koninklijke lijn van afstamming van **Salomo overgaat naar Nathan**?

Nadat de HEERE Jezus in heerlijkheid op aarde is wedergekeerd, "*zal God, de Heere, Hem (Christus) den troon van Zijn vader David geven*". (*Lukas 1:32*) "*En Hij zal over het huis Jakobs (dat is Israël) Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn*". (*1:33*) Jezus Christus – nakomeling van Davids zoon Nathan – zal hoogstpersoonlijk de onveranderlijke belofte aan koning David vervullen – één van zijn afstammelingen zal voor eeuwig (Hebreeuws: olam) en in alle generaties regeren over "Israël"! Bovendien zal Zijn Troon dan vanuit Jeruzalem heersen over alle volkeren. (*Jeremia 3:17*; *Jesaja 2:1-3*; *9:6-7*)

Na het klinken van de zevende bazuin zullen "*de koninkrijken der wereld zijn geworden onzes Heeren en van Zijn Christus, en Hij zal als Koning heersen in alle eeuwigheid!*" (*Openbaring 11:15*) Als "*Koning der koningen*" zal Hij dan macht ontvangen over alle koninkrijken der aarde (*19:16*) en Hij zal over hen heersen met een "*ijzeren roede*". (*Openbaring 12:5*; *19:15*)

De onontkoombare conclusie is: aan het einde van dit tijdperk, zal de almachtige God alle “*onheilige en goddeloze prins en vorst van Israël*” (ook hen die staan in de lijn van opvolging op de Britse Troon) verwerpen, ten faveure van de “**Vredevoorst**”. (*Jesaja 9:6-7*) Precies zoals God de “*onheilige en goddeloze vorst van Israël*” (*Ezechiël 21:15-26*), koning Zedekia, verwierp ten tijde toen koning Nebukadnezar, in 586 vóór Christus, het Koninkrijk Juda verwoestte en de meesten van de Joden gevangelijk wegvoerde naar Babylon.

De troonsafstand van Edward had bitterheid tot gevolg!

Wat was eigenlijk de betekenis van de schokkende troonsafstand van koning Edward in 1936? De Britse koning Edward VIII verstuurde op 10 december 1936 zijn **Akte van Abdicatie**, waarin stond geschreven: “*Ik, Edward, verklaar hiermee mijn onherroepelijk besluit om **afstand te doen van de troon, voor mijzelf en voor mijn nakomelingen***”. Waarom deed hij afstand van de troon – en dat van nog wel van Davids Troon? Het was overduidelijk geworden dat de Britse regering en een groot deel van het Britse volk de tweemaal gescheiden Wallis Warfield Simpson (met wie hij van plan was in het huwelijk te treden) niet als hun koningin zouden aanvaarden. Zij zagen haar als een “avonturierster”!

In zijn radiotoespraak tot het Britse volk en de wereld, verklaarde Edward VIII: “***U allen kent de redenen die mij ertoe hebben gedwongen om afstand te doen van de troon. Geloof mij als ik u zeg, dat het voor mij onmogelijk is om de zware verantwoordelijkheid te dragen en om mijn taken als koning uit te voeren zoals ik dat zou willen, zonder de hulp en steun van de vrouw die ik liefheb.***” (*Encyclopaedia Britannica, deel 8, ed. 1970*).

Hoe reageerden de Britten op Edwards afwijzing van de Britse troon? Hoewel sommige Britten zijn besluit om de troon van Engeland op te geven voor “de liefde van een vrouw” toejuichten, waren de meesten van hen toch geschokt en hebben zij Edward nooit vergeven dat hij deze eervolle taak behandelde als “van weinig waarde”. Zijn abdicatie zorgde voor een ware politieke storm in Brittannië! Edward is nooit gekroond geworden! Zijn jongere broer George (VI) werd enkele maanden later echter wél gekroond! Volgens zeggen werd Edward **een doelloze, gedesillusioneerde en bittere man**, die de rest van zijn dagen doorbracht in, wat beschreven wordt als, “zelf-opgelegde ledigheid”, met blijkbaar geen enkel levensdoel.

Was de troonsafstand van koning Edward VIII een eervolle en prijzenswaardige daad van “zelfopoffering voor de liefde van een vrouw”? Sommige Britten vonden dat wat Edward deed prima, maar vele Britten hadden de overtuiging dat Edward egoïstisch zijn eigen verlangens gesteld had boven zijn koninklijke plichten aan zijn vaderland. Edward had de meest prestigieuze troon ter wereld opgegeven, omdat hij vastbesloten was de tweemaal gescheiden Wallis Simpson te trouwen, liever dan een huwelijk te sluiten naar het aloude richtsnoer van zijn koninklijke voorlopers.

Later echter, “maakte de nieuwe **koning George VI**, zijn oudere broer tot hertog van Windsor (12 december 1936); maar weigerde in 1937, op advies van het kabinet, om aan de nieuwe hertogin van Windsor de rang van “koninklijke hoogheid” te verlenen, die door haar echtgenoot wel gevoerd mocht worden. Dit besluit werd door de hertog als een zware belediging opgevat. De hertog en de hertogin verbleven daarom de volgende twee jaren voornamelijk in Frankrijk en bezochten verscheidene andere Europese landen, waaronder Duitsland (oktober 1937), **waar de hertog door Nazi-ambtenaren werd gefêteerd en waar hij een onderhoud had met Adolf Hitler**. Het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog kon de breuk tussen de hertog en zijn familie niet helen.... Na de val van Frankrijk reisde hij naar Madrid, waar hij de hoofdrolspeler werd **in een vergezocht plan van de Nazi’s om hem weer koning te maken** en hem te gebruiken tegen het in Engeland gevestigde bewind. Nadat hij was aangekomen in Lissabon bood premier Winston Churchill hem **het gouverneurschap aan van de Bahama’s**, een Britse kolonie in West-Indië, waar hij de rest van de oorlog (Tweede Wereldoorlog) bleef. Het was pas in 1967 dat de hertog en hertogin voor de eerste keer weer werden uitgenodigd voor een officiële publieke plechtigheid, samen met andere leden van de koninklijke familie. Dit was

ter gelegenheid van de onthulling van een plaquette ter herinnering aan koningin Mary (hun moeder, die in 1953 overleden was)". (Encyclopaedia Britannica, deel 4, ed. 1991) Na zijn abdicatie trouwde Edward op 3 juni 1937 met mevrouw Wallis Simpson.

Kwam het besluit van **Edward VIII** om het koningschap op te geven, overeen met de dwaze beslissing van **Ezau**, de broer van Israël, die zijn fabuleuze eerstgeboorterecht opgaf voor een "kom soep" – en die later zijn kortzichtige beslissing bitter betreurd heeft? (*Hebreeën 12:15-17*)

Gods Woord spoort ons aan om "toe te zien" en zorgvuldig onze eigen positie te bewaren, opdat "niet iemand zij een hoereerder, of een onheilige, gelijk Ezau, die om een spijze het recht van zijn eerstgeboorte weggaf. Want gij weet, dat hij ook daarna, de zegening willende beërven, verworpen werd; want hij vond geen plaats des berouws, hoewel hij dezelve met tranen zocht". (*Hebreeën 12:16-17*) Edward VIII gaf op gelijke wijze zijn koningschap over Brittannië en haar "Britse Gemenebest der Naties" op. Zijn geboorterecht behelsde de eer om te regeren over Groot Brittannië: Engeland, Schotland, Wales en Noord-Ierland; alsook over Canada, Australië en Nieuw-Zeeland – en nog vele andere niet-engelstalige lidstaten van het Britse Gemenebest der Naties.

Overweeg het volgende eens: wat heeft koning Edward VIII in realiteit opgegeven, toen hij zijn geboorterecht verkocht voor de liefde van zijn tweemaal gescheiden Wallis Simpson – die, volgens Edwards moeder, koningin Mary, een avonturierster was? Het is twijfelachtig dat Edward zich ooit gerealiseerd heeft, dat hij **de oudste, meest vooraanstaande troon** opgaf. De troon die toen regeerde over een vierde deel van de aarde en over een kwart van haar inwoners. Jammer genoeg spendeerde Edward VIII de rest van zijn leven in, wat door sommige Britten genoemd wordt, "luxueuze ledigheid"; in elk geval verveelde hij zich stierlijk en werd een diep verbitterde koninklijke verschoppeling.

Door de BBC voor televisie gemaakte, biografische documentaires over het leven van Edward VIII na zijn abdicatie, beweren dat er concrete aanwijzingen zijn (gevonden in Duitse en geallieerde documentatie uit de Tweede Wereldoorlog) dat de ex-koning zeer sympathiek stond tegenover Hitler en de Nazi's; en er zijn Britten die geloven dat Edward hoopte dat, na de verovering van Brittannië door de Duitsers, Hitler hem weer op de Engelse troon zou zetten. Of dit nu waarheid is of niet, vele Britten hebben gezien dat Edward VIII zeer verbitterde tegen de Britse autoriteiten, die hem niet toestonden om koning te blijven als hij zijn huwelijk met mevrouw Wallis Simpson door zou drijven. Feitelijk ontnamen zij hem elke kans op een inhoudsvolle rol in de landsregering en meden hem ook bij sociale aangelegenheden.

In feite had koning Edward VIII de Britse kroon, die binnen zijn handbereik was, behoorlijk minachtend behandeld. Hij had geen hoogachting getoond voor de hoog verheven, zeer oude Troon van koning David. En, zoals Ezau in de oudheid, verloor hij alles wat hem aangeboden was – omdat hij deze zegeningen onderwaardeerde en ze zeer minachtend behandelde!

Zijn broer, George VI, volgde Edward op op de Britse troon. "*Hij (George) werd koning in december (1936) nadat zijn oudere broer Edward VIII afstand deed van de troon (...) Hij was een geliefd monarch, vanwege zijn onvermoeibare toewijding aan zijn koninklijke taak*". (*The World Book Encyclopedia, deel 6, pag. 75, artikel "George VI"*)

Edward had zijn "koninklijke taak" geweigerd, met trieste gevolgen! Zijn broer, koning George VI, hoewel gehinderd door een spraakgebrek en verlegenheid, volvoerde getrouw zijn koninklijke taken – en kan hoog geroemd worden voor zijn toewijding aan zijn koninklijke plicht en het versterken van de Britse Troon, de aloude Troon van de fameuze koning David van Israël.

Een "Gloriekroon"

Aan Gods volk – het Israël Gods (*Galaten 6:16*) – is het eerstgeboorterecht en een "eeuwige erfenis"

in het Koninkrijk Gods beloofd. Als wij de HEERE God liefhebben, dienen, gehoorzamen en Zijn wil doen – niet onze eigen zelfzuchtige verlangens voorop stellen, maar liever gedreven worden door trouw aan onze Maker – dan zullen wij een onverwelkelijke gloriekroon ontvangen, (1 Korinthe 9:25) de onverwelkelijke kroon der heerlijkheid! (1 Petrus 5:4) Jezus Christus waarschuwt al de Zijnen om ervoor te waken dat niemand onze kroon zal afnemen, zoals Edward VIII dat wel liet gebeuren doordat hij de kroon van Groot-Brittannië niet hoogachtte. De HEERE Jezus belooft ook aan Zijn trouwe navolgers “Zijt getrouw tot den dood, en Ik zal u geven de kroon des levens”. (Openbaring 2:10) Ook zegt Hij: “houd dat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme”! (Openbaring 3:11)

Ware Christenen moeten: 1) “de kosten berekenen” (Lukas 14:28); 2) geduldig “volharden tot het einde” (Mattheüs 24:13); 3) God gehoorzamen en welbehagelijk zijn; om Zijn gift, het “eeuwige leven”, te ontvangen. (Mattheüs 19:16-22) We kunnen God alleen welbehagelijk zijn als Zijn Heilige Geest woont in onze gedachten en in onze harten. Die Geest maakt ons bekwaam om lief te hebben, te dienen en om Hem te gehoorzamen. Alleen Hij kan ons de Christus-gelijke levenshouding bijbrengen, die zegt tot onze hemelse Vader: “**niet mijn wil, maar Uw wil geschiede**”! (Mattheüs 26:42)

Wat zal het eerstgeboorterecht voor de overwinnaars betekenen? De HEERE Jezus beloofde: “Die overwint, zal alles beërven; en Ik zal hem tot God zijn, en hij zal Mij tot zoon zijn”. (Openbaring 21:7) Wat een heerlijke toekomst is er beloofd aan al Gods kinderen! Wij zullen voor eeuwig wonen in de onbeschrijfelijk mooie stad, het nieuwe Jeruzalem (Openbaring 21, 22) precies zoals Christus beloofd heeft! (Mattheüs 5:5)

Aanhangsel I

De beloften die bij het Eerstgeboorterecht en de scepter behoren

Wat waren de twee belangrijkste stammen van Israël, waarover de almachtige God had beschikt dat zij de uitzonderlijkste zegeningen zouden beërven?

Vele bijbelstudenten in de Verenigde Staten, Canada, Brittannië, Australië en Nieuw-Zeeland, enz. – waaronder ook velen in de “Churches of God” – hebben de fundamentele bijbelse waarheden blijkbaar niet goed begrepen! Denk hier eens over na: Hoewel Israël bestond uit twaalf stammen, waren de twee belangrijkste toch: **Juda** (die de belofte ontving van de eeuwige koninklijke scepter); en **Jozef**, de stam aan wie God de belofte van het Eerstgeboorterecht gaf. Daarin inbegrepen zijn enorme materiële rijkdom en voorspoed, militaire macht, Goddelijke bescherming en nog meer zegeningen, die de zegeningen die God aan de andere van de “tien stammen” van Israël gaf, verre overtreffen. (Genesis 49:8-12; 22-26; Deuteronomium 33:7; 13-17)

In het 17de hoofdstuk van het boek Handelingen, lezen we dat God de landsgrenzen van alle volkeren op deze aarde bepaald heeft. (Handelingen 17:25-26)

Door zorgvuldig onderzoek van de Schrift ontdekken we de overweldigende zegeningen die Mozes, geïnspireerd door Gods Geest, moest opschrijven in het Woord van God. Zegeningen die de HEERE God beloofde te geven aan de twee belangrijkste stammen: **Juda en Jozef**. Het volgende schriftgedeelte vertelt duidelijk welke zegeningen aan Juda en Jozef en aan hun nakomelingen gegeven zouden worden: “De zonen van Ruben nu, den eerstgeborene van Israël; (want hij was de eerstgeborene; maar dewijl hij zijns vaders bed ontheiligd had, werd zijn eerstgeboorte gegeven aan de kinderen van Jozef (Efraïm en Manasse), den zoon van Israël; doch niet alzo, dat hij zich in het geslachtsregister naar de eerstgeboorte rekenen mocht; Want Juda werd machtig onder zijn broederen, en die tot een voorganger (de scepter, de koningslijn) was, was uit hem; doch de eerstgeboorte was van Jozef”. (1 Kronieken 5:1-2)

Aanhangsel II

Het meest kostbare document der Schotten

Het beroemdste en hoogst geprezen document in Schotland is ongetwijfeld hun "**Onafhankelijkheidsverklaring**", genaamd de "**Declaration of Arbroath**". In 1296 na Christus roofde koning Edward I de "Stone of Scone" en bracht hem naar Londen. Maar de Schotten wilden zich ook daarna nog steeds niet volledig onderwerpen aan de Engelse wetgeving. Edward II, de opvolger van Edward I, deed een beroep op de hulp van paus Johannes XXII om de Schotse koning, **Robert the Bruce**, over te halen om de heerschappij van de Engelse koning over Schotland te erkennen. Toentertijd waren vele Schotten tégen Brittannië en wilden er zelfs niet aan denken om te buigen voor Engeland en om haar suprematie over Schotland te aanvaarden. Toen paus Johannes XXII een beroep deed op de Schotten om zich aan Edward te onderwerpen, schreven de edellieden van Robert the Bruce op 6 april 1320 een brief aan de paus – 24 jaar nadat hun "Stone of Scone" door koning Edward I gestolen was. Hier volgen enkele belangwekkende uittreksels uit hun brief aan paus Johannes XXII:

"Wij weten, (...) uit de kronieken en geschriften van onze voorvaderen, dat onder de vele vorstelijke natiën, de onze, te weten de Natie der Schotten, met vele eerbewijzen onderscheiden is. Een volk dat, op weg gegaan uit Scythië (ten noorden van de Zwarte Zee), over de Middellandse Zee, langs de Pilaren van Hercules (Gibraltar) en lange tijd verblijvend in Spanje tussen de meest woeste stammen, door geen enkel barbaars volk onderworpen kon worden. En nu, twaalfhonderd jaar na de uittocht van het volk Israël uit Egypte (dat is de Exodus), hebben zij zich de gebieden waar zij nu wonen veroverd, dankzij vele overwinningen en met zeer grote inspanningen..."

In hun koninkrijk hebben honderddertien koningen, allen stammend uit hun ene, eigen, koninklijke familie, zonder onderbreking door vreemde heerschappij, op de troon gezeten..."

(Schotse onafhankelijkheidsverklaring, in 1320 na Christus getekend met de handtekeningen en verzegeld met de zegels van koning Robert the Bruce en 25 van zijn edellieden.)

In dit document kunnen we lezen dat de **Schotten** heel goed op de hoogte waren van **de Uittocht uit Egypte van hun Israëlitische voorvaderen** onder leiding van Mozes.

Aanhangsel III

Ierse connecties met het aloude Israël

De etnoloog Dr. R.G. Latham schrijft in zijn boek over Europese etnologie: "Ook denk ik niet dat het eponiem (dat is de voorvaderlijke naam) van de Griekse Danaï een andere was, dan de naam van de Israëlitische stam Dan; wij zijn echter zo gewend om ons in verband met de geschiedenis van de Israëlieten tot het gebied Palestina te beperken, dat we hun waarschijnlijke aandeel in de gewone gangbare wereldgeschiedenis totaal over het hoofd zien". (*Ethnology of Europe, 1852, pag. 37*)

In aloude tijden hebben deze **Danaï (de bijbelse Daniëten)** kolonies gesticht in Zuid-Griekenland en in Noordwest-Europa. Het is duidelijk dat er belangrijke, historische bewijzen bestaan, over sommige avontuurlijke Daniëten uit de Israëlitische stam Dan, die al vele eeuwen voor Christus Palestina hebben verlaten om zich te vestigen in koloniën in West-Europa (vooral in **Ierland** en **Denemarken**)! Dit hoeft ons niet te verbazen als we denken aan de belofte van de HEERE God aan Abraham, dat zijn nakomelingen zouden uitbreken, tot aan de einden der aarde.

In de bibliotheek van de Royal Irish Academy (Koninklijke Ierse Universiteit) wordt een manuscript bewaard met de vertaling uit het Iers van een gedicht genaamd "de koningen uit het geslacht Eibhear" – een gedicht dat ook wordt gevonden in Geoffrey Keatings "Forus Feasa ar Erim". Een gedicht waarin

we interessante opmerkingen vinden over de oude Ierse geschiedenis:

"Lang geleden zijn de Gaels begonnen met het voeren van een embleem, in navolging de zonen Israëls, die ze in Egypte gebruikten tijdens het leven van Gaedheal, toen de zonen Israëls door de Rode Zee trokken met Mozes als hun leidsman. Er waren nu twaalf stammen en elke stam had een eigen garnizoen in het leger en een eigen (stam)embleem." (Forus Feasa ar Erim, deel III, pag. 125, 126)

De Bijbel vertelt dat elk van de twaalf stammen van Israël zijn "**eigen banier**" voerde, met de "**tekenen van het huis van hun vader**". (Numeri 2:1-34) Tijdens de 40 jaar durende opmars van Israël naar het beloofde land, marcheerde elk van de stammen onder zijn eigen "**banier**". Ook wanneer Israël ten strijde trok, marcheerde elke stam onder zijn eigen, afzonderlijke banier.

In ditzelfde gedicht maar in een andere vertaling van Michael Kearny (1635-1665), ook bewaard in de Royal Irish Academy, staat het volgende: *"Wapenschilden en blazoenen zijn van oudsher door de Ieren gebruikt, in navolging van de zonen Israëls, die met het gebruik daarvan in Egypte waren begonnen (toen de voorvader van alle Ieren, genaamd Goidhil of Gathelus, daar woonde). Welke blazoenen de Israëlieten, bij hun doortocht door de Rode Zee onder leiding van Mozes, meege dragen hebben op hun verschillende banieren. Zij waren twaalf stammen, en elke stam had een zeker aantal mannen onder eigen commando met afzonderlijke, eigen banieren en wapenschilden".*

Scota was een dochter van farao. Let op dit interessante citaat over de aankomst van prinses Scota in Ierland: *"De dochter van farao, de koning van Egypte, gaat met een gewapend escorte en een flinke vloot, op weg naar Ierland, waarna zij, vergezeld van een groot gezelschap Ieren naar Schotland afvaart. Zij neemt de Koninklijke Zetel met zich mee, die hij, de koning van Engeland (Edward I), met nog andere kroonjuwelen van het Koninkrijk Schotland, (in later dagen) in 1296 na Christus met geweld meenam naar Engeland. Zij (Scota) overwon en verwoestte de Picten en nam bezit van haar koninkrijk en naar deze Scota zijn de Schotten en de Scota vernoemd". (The Coronation Stone, door W.F. Skene, 1809, pag. 19)*

Aanhangsel IV

Tot welke conclusie worden wij door al deze feiten gedwongen? Als we de berg van historisch bewijsmateriaal over de raciale connectie tussen de vroege Ierse volkeren en de volkeren uit het aloude land Israël zorgvuldig onderzoeken, blijft er maar één doorslaande conclusie over: **"er bestaan vele verbindende factoren tussen de volkeren in Ierland en Schotland en het volk Israël"**. Als we hier onbevangen naar kijken, zullen we zeker tot de conclusie komen dat heel veel mensen (Israëlitische kolonisten) uit het aloude land Israël talloze kolonieën hebben gesticht **in Ierland en in Schotland, alsook in Engeland** en in andere delen **van Noordwest-Europa, Noord-Amerika, Australië en Nieuw-Zeeland**. De HEERE God had lang geleden al voorzeggd dan Zijn volk, het volk Israël, zou "uitbreken tot aan de uitersten der aarden" en "een menigte der volken" zou worden. De almachtige God beloofde aan Abraham dat zijn nakomelingen zouden worden tot "*een menigte der volken*". (Genesis 17:5-6; 16) Later beloofde God aan de kleinzoon van Abraham, aan Jakob (Israël) en aan zijn nakomelingen, de Israëlieten, het volgende: "*En uw zaad zal wezen als het stof der aarde, en gij zult uitbreken in menigte, westwaarts en oostwaarts, en noordwaarts en zuidwaarts; en in u, en in uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden*". (Genesis 28:14) **We kunnen vaststellen dat God Zijn beloften aan het nageslacht van Abraham, Izaäk en Israël (Jakob) heeft gehouden!**

Vele profetieën over de eindtijd voorspellen dat de hedendaagse volkeren, stammend uit Israël (waar- onder de Anglo-Saksische-Keltische volkeren, de Joden, enz.) berouw zullen krijgen over hun zonden en naar God zullen terugkeren in oprecht gemeend schuldbesef. (Jeremia 30:1-22) Dan zullen zij God gehoorzaam zijn, gehoorzaam aan Zijn wetten en aan Zijn Woord – (dat zal uitgaan van de berg Sion in Jeruzalem (Jesaja 2:1-5 en Micha 4:1-7) God zegt dat het volk Israël uiteindelijke tot grote zegen zal worden voor "alle volkeren" vanwege het voorbeeld van liefde en gehoorzaamheid aan hun Schepper,

dat zij zullen stellen. (*Jesaja 66:10-24*) Dan zal er in de wereld geen anti-semitisme meer bestaan, noch de haat van de heidense volkeren tegen de Verenigde Staten, Brittannië en Israël (de Joden). (*Zacharia 8:20-23*)

Opmerking:

Er zijn miljoenen engelstalige mensen, van Britse oorsprong, die heden heel goed weten dat zowel de Joden als de Palestijnen een verkeerde opvatting hebben over aan wie God gezworen heeft het Beloofde Land voor eeuwig tot bezitting te zullen geven. Miljoenen Angelsaksische/Keltische mensen in Noordwest-Europa, Noord-Amerika, Australië en Nieuw-Zeeland beseffen nu ook, dat het Beloofde Land (inclusief het gebied dat nu Palestina genoemd wordt) gegeven werd aan álle twaalf stammen van Israël! Heden ten dage wonen er afstammelingen van Israël in de landen van Scandinavië, in Nederland, in België, onder de bewoners van Noord-Frankrijk en in Zwitserland in Centraal-Europa!

De Joden komen uit de stam en het volk van Juda, terwijl de hiervoor genoemde Angelsaksen en Kelten nakomelingen zijn van de zogenaamde "verdwenen tien stammen" van Israël. Goed beschouwd: de Joden zijn Israëlieten, maar er bestaan er nog miljoenen meer, namelijk onder de volkeren van Britse komaf, wonend in de Verenigde Staten, Brittannië, Canada, Australië en Nieuw-Zeeland.

Belangrijk bronmateriaal

Opmerking:

Er bestaan een paar veelgelezen boeken, waarin waardevolle informatie gevonden wordt over de "Scepter en de zegeningen van het Eerstgeboorterecht" die zouden neerdalen op de volkeren van Juda en Jozef:

1) *The United States and British Commonwealth in Prophecy*, door Herbert W. Armstrong (te verkrijgen middels deze link: (<https://www.amazon.com/United-States-British-Commonwealth-prophecy/dp/B0006WWK3M>)).

Dit boek heeft gedurende de laatste vijftig jaar de gedachten van miljoenen mensen, over de ware identiteit van de volkeren uit de "verdwenen tien stammen", verlicht. In die periode zijn er ongeveer 12 tot 15 miljoen exemplaren van het boek van meneer Armstrong over de wereld verspreid.

2) Deze schokkende waarheden worden ook uitgebreid uitgelegd en aangevuld met waardevolle historische informatie, in ons populaire, 75 pagina's tellende (in full color gedrukte) boekje *America and Britain in Prophecy!* (<https://www.amazon.com/America-Britain-Prophecy-David-Pack/dp/1440147892>) Er zijn bijbelgeleerden die hebben geprobeerd om de basiswaarheden in dit boek onderuit te halen, maar om de feiten kan niemand heen, en niemand is dan ook in staat gebleken om de basiswaarheden in deze boeiende boeken te ontcrachten.

3) Nog een interessant boek, genaamd *Judah's Sceptre and Joseph's Birthright*, werd geschreven door J.H. Allen. (<https://www.amazon.co.uk/Judahs-Sceptre-Josephs-Birthright-Joseph/dp/068508809X>) Dit boek werd voor het eerst gedrukt tijdens de Eerste Wereldoorlog, in 1917.

4) Ook boeiend is het boek met de titel *King David's Everlasting Dynasty!* Dit 32 pagina's tellende boek bevat veel bewijsmateriaal over de verbinding die er bestaat tussen de bewoners van de Britse eilanden en het vroege volk Israël.

(https://www.originofnations.org/books,%20papers/King%20David%92s%20Everlasting%20Dynasty%21_McNair.pdf)

5) Een ander heel informatief boek, *A Bitter Family Quarrel... Solving The Arab-Israeli Impass*, geeft veel licht op de bittere strijd in het Midden-Oosten, tussen de Joden (wier voorvader Israël was) en hun belangrijkste vijanden, de Palestijnen – van wie de afstamming terugvoert naar Ezau/Edom. De Palestijnse Arabieren eisen "Palestina" (het Heilige Land of Beloofde Land) op, als "hun land"! Hier denken de Israëlieten/Joden echter anders over en zij sterven liever, dan dat zij "hun land" opgeven. Zij geloven dat dit land door de almachtige God voor eeuwig aan hun voorvaderen en aan hun nakomelingen (de Israëlieten) tot bezitting gegeven is.

(<http://americaandbritainsfuture.com/BitterQuarrel/Bitterquarrel2.html>)